

ANNIE BESANT

M Ä S T A R N A

STOCKHOLM

SVENSKA TEOSOFISKA BOKFÖRLAGET

MÄSTARNA

AV

ANNIE BESANT

TILL SVENSKA AV
INGEBORG SCHÖNMEYR

ÖSTERMALMSGATAN 75, STOCKHOLM
SVENSKA TEOSOFISKA BOKFÖRLAGET

STOCKHOLM
1920
TRYCKERI A.-B. THULE

Scannad och OCR behandlad 2019

FÖRORD.

Vid tanken på Mästarna i den Vita Logen, mänsklighetens Äldre Bröder, går det alltid en skälkning genom människors hjärtan och varje ord om Dem mottages med glädje och iver. Man anser inte längre i västerlandet, att det ligger något onaturligt i föreställningen om dessa mäktiga Väsen, dessa Fullkomliga Människor. Det är som om den åsikten aldrig funnits. Man har nu fått klart för sig att tillvaron av sådana Varelsor är något naturligt och att, om evolutionen är ett faktum, så äro också dessa, de mest fulländade resultaten därav, en naturnödvändighet. Många människor ha börjat att i flydda tiders mäktiga gestalter se bevis för tillvaron av Dem vi kalla Mästare, och då förnuftet igenkänner Dem i det förflutna, söker hoppet ivrigt finna Dem i det närvarande.

Och vidare. Det finnes en ständigt växande skara i vår mitt, av både öster- och västerlänningar, som lyckats finna Mästarna, och i vilkas sinnen därför tvivlet om Deras tillvaro för alltid sopats bort. Vägen till Dem står öppen och de som söka, skola finna.

Må denna lilla bok locka en eller annan att söka de stora Lärarna. Jag, som känner Dem, kan inte göra mina bröder någon större tjänst än inge dem mod att börja det sökande, vars lön är sådan, att inga ord kunna skildra den.

ANNIE BESANT.

Innehållsförteckning

FÖRORD.....	3
DEN FULLKOMLIGA MÄNNISKAN	5
DEN FULLKOMLIGA MÄNNISKAN: EN LÄNK I UTVECKLINGENS KEDJA	5
YTTRE OCH INRE LAGBUD.....	5
DEN FÖRSTA INVIGNINGEN.....	6
DEN ANDRA INVIGNINGEN.....	8
DEN TREDJE INVIGNINGEN.....	9
EN SJÄL I NATT OCH MÖRKER	9
FULLKOMNINGENS HÄRLIGHET.....	10
DET INSPIRERANDE IDEALET	11
MÄSTARNA SÅSOM FAKTA OCH IDEAL.	12
EN STRIDSMANS PLATS	12
RELIGIONERNAS VITNESBÖRD.....	12
EN TEORI.....	14
HISTORIENS VITNESBÖRD.....	15
FÖRSTA-HANDS ERFARENHET	16

HUR KUNNA VI FINNA MÄSTARNA?.....	17
H.P. BLAVATSKY.....	18
"DEN HEMLIGA LÄRAN".....	18
"TYSTNADENS RÖST".....	20
PERSONLIG KÄNNEDOM.....	21
VÄGEN TILL ADEPTSKAP.....	22
REINKARNATIONEN.....	23
ATT LEVA ÄDELT.....	23
BRODERSKAP.....	24
ENHETSKÄNSLAN.....	25
ETT UPPHÖJT IDEAL.....	26
ADEPTERNA.....	28
VEM ÄR MÄSTAREN.....	28
DEN FULLKOMLIGA MÄNNISKAN: HENNES PLATS I UTVECKLINGEN.....	29
MÄSTAREN JESUS.....	29
MÄSTAREN HILARION.....	30
MÄSTARNA M. OCH K.H.....	30
MÄSTAREN RAKOCZI M. FL.....	30
VAR BOR DE?.....	30
DERAS ARBETE.....	31
VÄRLDSLÄRAREN.....	32

DEN FULLKOMLIGA MÄNNISKAN

DEN FULLKOMLIGA MÄNNISKAN: EN LÄNK I UTVECKLINGENS KEDJA

Det finns ett särskilt skede i mänsklighetens utveckling, som kommer omedelbart före målet för all mänsklig strävan. När detta skede genomgåtts, har människan, som sådan, ingenting mer att fullgöra. Hon är fullkomlig, hennes mänskliga bana är slut. De stora religionerna ge denna Fullkomliga Människa olika namn. Men vilket namnet än må vara, är det en och samma idé, som ligger bakom. Mithra, Osiris, Krishna, Buddha, Kristus — alla dessa olika gestalter symbolisera Människan, som nått fullkomlighet. Denna Människa tillhör inte någon enskild religion, någon enskild nation eller någon enskild mänsklig familj. Hon är inte begränsad till någon enskild trosbekännelses former. Överallt står Hon som det högsta, det fullkomligaste ideal. Alla religioner förkunna Hennes tillvaro, alla trosbekännelser ha sitt berättigande i Henne. Hon är det ideal, mot vilket varje tro syftar, och religionerna fylla sin uppgift mer eller mindre framgångsrikt, beroende på hur klart de belysa och hur mycken verklig kunskap de förmå ge om den Väg, på vilken vi nå fram till den Fullkomliga Människan. Namnet Kristus, som inom kristendomen begagnas för att beteckna den Fullkomliga Människan, är mera namn på ett *tillstånd* än på en *människa*. "Kristus i eder, — härlighetens hopp", är den kristne lärarens tanke. Under evolutionens långa bana nå människor fram till Kristustillståndet, ty alla fullborda en gång pilgrimsfärden genom seklerna. Han, som i västerlandet alldeles särskilt förbindes med namnet, är en av "Guds Söner", som nått mänsklighetens slutmål. Ordet har alltid haft innebörden av ett tillstånd, det betyder: "den smorde". Detta tillstånd måste uppnås av alla: "Se in i dig själv, du är Buddha", och "till dess Kristus vinner gestalt i eder".

Var och en, som vill bli en konstnär på musikens område, bör ju lyssna till musikaliska mästerverk, han bör tränga in i de stora mästarnas tonskapelser. Och så böra vi, människors barn, i ständigt förnyad åskådan, lyfta våra ögon och hjärtan mot bergen, där de Fullkomliga Människorna av vår ras dväljas. Vad vi äro, voro De en gång, vad De äro, skola vi en gång bliva. Alla människosöner kunna göra vad en Människoson utfört, och vi se i Dem underpannen på vår egen seger. Det är endast en utvecklingsfråga, när samma gudomlighet kommer att framträda inom oss.

YTTRE OCH INRE LAGBUD

Jag har ibland talat om tre olika stadier i den inre utvecklingen: det sub-moraliska, det moraliska och det super-moraliska. På det sub-moraliska stadiet kan en människa inte skilja mellan rätt och orätt utan följer endast sina begär. På det moraliska stadiet är rätt och orätt två skilda begrepp, som alltjämt bli mer bestämda, mer avgränsade, och man bemödar sig om att lyda lagens bud. På det super-moraliska stadiet åter, är den yttre lagen en övervunnen ståndpunkt, emedan den gudomliga naturen vunnit herraväldet över de kroppar, som äro dess uttrycksmedel. En människa, som befinner sig på det moraliska stadiet, känner, att lag är något berättigat, en nyttig hämsko. "Gör detta" och "låt bli det där", heter det. Hon anstränger sig att lyda, och resultatet blir en ständig kamp mellan den högre och den lägre naturen. Då det super-moraliska tillståndet inträtt, finner det gudomliga livet inom människan sitt naturliga uttryck utan någon yttre föreskrift. Hon älskar, inte därför att hon bör älska, utan emedan hon är

kärlek. Hon handlar, för att citera en kristen Invigds högstämda ord: "icke efter köttsligt buds lag, utan efter ett oförgånligt livs kraft". En människa har höjt sig över moralen, när all hennes kraft riktar sig mot det Goda alldeles som magnetnålen vänder sig mot norr, och när gudomen inom henne ständigt söker allas bästa. Någon strid förekommer inte längre, ty segern är vunnen. Kristus har nått sin fullkomning först när Han är den triumferande Kristus, Herre över liv och död.

DEN FÖRSTA INVIGNINGEN

Detta stadium i Kristus-livet, Buddha-livet, tar sin början vid den första av de stora Invigningarna, då den Invigde är "ett litet barn", stundom "det späda barnet", och ibland "ett litet barn, tre år gammalt". En människa måste "återvinna det barnskap hon förlorat"; hon måste bli såsom ett barn, för att kunna "inträda i riket". Då hon går in genom denna port, födes hon till Kristuslivet och går så, på "Korsens väg", vidare genom de följande portarna på Vägen, vid vars slut hon för alltid vinner frigörelse från begränsningens, från fångenskapens tillvaro. Hon dör ut ur tiden, för att leva i evigheten, hon känner sig vara livet självt i stället för dess yttre form.

Det finns inte något tvivel om att man inom den första kristna kyrkan ansåg, att detta utvecklingsstadium var något, som varje enskild kristen en gång skulle uppnå. Den oro, med vilken Paulus talar om att han hoppas att Kristus måtte födas i dem han omvänt, bär tillräckligt vittne om detta faktum, för att nu icke nämna många andra ställen i bibeln. Men även om denna vers vore ensam i sitt slag, skulle det icke behövas mer för att visa, att i de kristnas ideal representerade Kristus ett inre tillstånd, det slutliga utvecklingskedet för varje troende. Och det vore lyckligt om de kristna insåge detta och inte trodde, att idén om det lärjungaskapets liv, som har sitt slutmål i den Fullkomliga Människan, är någonting främmande, som visserligen vunnit insteg i västerlandet, men egentligen hör hemma långt borta i östern. Detta ideal ingår i all verklig och andlig kristendom, och den kristna lärans mål är, att Kristus skall födas i var kristens själ. Att åstadkomma denna nya födelse är all religions uppgift. Om denna mystiska lära skulle tänkas kunna försvinna ur kristendomen, ja, då förmådde inte längre denna tro föra sina bekännare till gudomlighet.

Den första av de stora Invigningarna betecknas som Kristi eller Buddhas födelse i det mänskliga medvetandet. Människan höjer sig över jag-medvetandet, begränsningar falla bort. De, som studera teosofi, känna säkert till att det finns fyra olika utvecklingsgrader inom Kristuslivet, mellan den verkligt goda människan och den triumferande Mästaren. Man inträder i var och en av dessa olika grader genom en Invigning, och under den utveckling, som följer, skall medvetandet vidgas, växa, nå yttersta gränsen av de möjligheter, som den fysiska kroppen medger.

I den första graden består förändringen däri, att man vaknar till medvetande i den andliga världen, i den värld, där medvetandet identifierar sig med livet och inte längre med de former, i vilka detta för ögonblicket är fångslat. Det karakteristiska för detta uppvaknande är en känsla av plötslig frigörelse, ett vidgande utöver livets vanliga gränser. Man förstår tillvaron av ett Själv, mäktigt och gudomligt, vilket är liv och icke form, glädje och icke sorg. Man erfar en frid så underbar, att världen aldrig kunnat drömma om dess like. Och med begränsningens

bortfallande följer en intensivt ökad livsförnimmelse, det är som om liv strömmade in från alla håll, under jubel över att skrankorna brutits ned. Verkligheten erfars nu på ett så ovedersägligt sätt, att allt liv i en yttre form förefaller att vara död, och jordiskt ljus är som mörker. Det är ett vidgande av medvetandet så sällsamt, att det är som om man aldrig förr känt sig leva, ty allt man förut erfarit som medvetenhet blir till omedvetenhet jämfört med denna livets fullhet. Självmedvetandet, som började uppstå under släktets barndom, som utvecklats, vuxit och vidgat sig inom formens begränsningar, som trott sig vara något avskilt, alltid känt sig som "jag", alltid talat om "mig" och "mitt" — detta självmedvetande känner sig plötsligt som ett med alla andra jag, känner att alla former äro gemensam egendom. Det förstår, att begränsningarna voro nödvändiga för att uppbygga en jagets medelpunkt, där självmedvetandet skulle kunna utvecklas. Men det inser samtidigt, att formen endast är det verktyg jaget begagnar, medan det självt, det levande medvetandet, är ett med allt som lever. Det förstår nu det så ofta begagnade uttrycket "mänsklighetens enhet" i dess fulla betydelse och känner vad det vill säga att leva i allt, som lever och rörs. Och detta medvetande är beledsagat av en oändlig glädje, den livsglädje, som även i sina svagaste reflexer här på jorden är något av det underbaraste en människa kan erfaras. Det är inte endast med intellektet, som enheten fattas, utan även med känslan. Nu tillfredsställes omsider den utsägliga längtan efter förening, som erfärits av alla som älskat. Det är en enhet som kännes inifrån, den ses inte utifrån; den är inte en föreställning utan en verklighet, som uppleves.

I många uråldriga skrifter, men alltid på samma sätt, har Kristi födelse i människan blivit framställd. Och dock, aldrig kunna ord, som skapats för formens värld, ge någon verklig uppfattning om livets värld.

Men barnet måste växa upp till den fullkomliga människan. Det är mycket arbete som måste utföras, mycken plåga som måste uthärdas, många lidanden som måste utstås, många strider som måste vågas, många hinder som måste övervinnas, innan den Kristus, som föddes som ett svagt barn, kan nå den Fullkomliga Människans stadium. Han måste leva och arbeta bland sina medmänniskor, måste uppbära åtlöje och misstankar. Han måste delge världen ett föraktat budskap, han måste uthärda övergivenhetens tvivel, lidandet på korset, gravens mörker. Allt detta väntar honom på den väg han beträtt.

Genom ständig övning måste lärjungen förvärva förmåga att tränga in i och förstå andra människors medvetande och att ha sitt eget medvetandes medelpunkt i livet, ej i formen, så att han blir i stånd att övervinna den "avskildhetens villfarelse", som kommer honom att betrakta andra som någonting skilt från honom själv. Han måste genom dagligt arbete vidga sitt medvetande så att dess vanliga tillstånd blir detsamma, som det han tillfälligt försattes i vid sin första Invigning. För att åstadkomma detta måste han bemöda sig att i praktiska livet identifiera sitt medvetande med medvetandet hos de människor, han dag för dag kommer i beröring med. Han måste söka känna som de känna, tänka som de tänka, glädjas åt deras fröjder och lida med deras smärta. Så småningom måste han utveckla en fullkomlig sympati, en sympati som kan vibrera i harmoni med varje sträng på den mänskliga lyran.

Så småningom måste han lära sig att svara mot andra människors sinnesintryck alldeles som mot sina egna. Och detta hur höga eller låga de förra än äro. Så småningom, genom ihär-

dig övning, måste han lära sig att identifiera sig med andra i deras skilda livs alla växlande förhållanden. Han måste lära sig glädjens läxa och tårarnas, och detta blir inte möjligt, förrän han kan frigöra sig från det begränsade självet, när han icke längre begär något för egen räkning utan förstår, att hädanefter måste han leva endast och allenast i livet självt.

Hans första bittra kamp uppstår, då han måste skilja sig från allt som han hittills betraktat som liv, medvetande, verklighet, och måste gå vidare ensam, naken, utan att längre identifiera sig med någon form. Han måste lära sig livets lag, som allena möjliggör uppenbarandet av den inre gudomen, och den lagen är motsatsen till hela hans förflutna. Att taga — det är formens lag. Att giva — är livets lag. Livet växer genom att utgjuta sig självt genom formen, och det hämtar sin näring från den outtömliga livets källa i universums hjärta. Ju mer livet utgjuter sig, desto mer liv strömmar till inifrån. Att börja med förefaller det den unge Kristus som om allt hans liv runne bort, som om han stode där med tomma händer efter att ha överöst en otacksam värld med gåvor. Först när den lägre naturen blivit helt och hållet offrad, först då erfar han vad evigt liv vill säga och han känner, att vad som tycktes vara tillvarons död, det är ingenting annat än födelse till ett långt fullare liv.

DEN ANDRA INVIGNINGEN

På detta sätt utvecklas medvetandet till dess det första stadiet av Vägen genomgåts och lärjungen står framför den andra Invigningens Port, som i Evangelierna symboliskt framställs som Kristi dop. Han stiger nu ned i det djupa vatten, som är all världens sorg, den flod, i vilken varje människosläktets Frälsare måste döpas. Och härvid utgjutes en ny våg av gudomlig kraft över honom. Han vinner nu fullt medvetande om att han är Sonen, i vilken Faderns liv finner sitt rätta uttryck. Han känner hur livet från Monaden, hans Fader i himlen, strömmar in i hans medvetande och erfar att han är ett, inte bara med människor utan också med sin himmelske Fader, och att han lever på jorden endast för att uttrycka sin Faders vilja, för att uppenbara Honom. Hädanefter blir tjänandet bland människor det mest framträdande draget i hans liv. Han är Sonen, till vilken människorna böra lyssna, ty det dolda livet flödar ut från honom och han har blivit en kanal, genom vilken detta dolda liv kan nå yttervärlden. Han är den förborgade Gudens överstepräst, han har trätt in bakom förlåten och träder ut igen med förklarat anlete. Den härlighet, han utstrålar, är en återglans av ljuset inne i helgedomen.

Och nu börjar han det kärlekens arbete, som, vad det yttre tjänandet angår, symboliseras av hans beredvillighet att hela och hjälpa. Kring honom trängas själar, som söka ljus och liv, de dragas till honom av hans inre kraft och av det gudomliga livet, som uppenbaras genom Faderns erkände Son. Hungrande själar komma till honom och han ger dem bröd. Själar, som lida av syndens sjukdom, komma, och han helar dem genom sitt levande ord. Själar, blinda av okunnighet, komma, och han upplyser dem med sin visdom. Det är ett av tecknen på en Kristus i utövande av sitt prästerliga ämbete, att de övergivna, de fattiga, de förtvivalade och de förnedrade, alla komma de till honom utan någon känsla av avskildhet. De känna en välkomnande sympati, de bli inte bortstötta, ty vänlighet utstrålar från hela hans varelse, och en förstående kärlek strömmar ut från honom. Det är visserligen sant att de okunniga inte veta, att han är en Kristus i utveckling, men de känna en kraft, som lyfter dem, ett liv, som ger dem ny förmåga och i hans närhet fyllas de av ny styrka och nytt hopp.

DEN TREDJE INVIGNINGEN

Den tredje Porten öppnas nu och genom denna träder lärjungen in i ett nytt stadium av sin vandring. Han erfar under några korta ögonblick den frid, den härlighet, den glans, som i Evangelierna symboliseras av Förklaringen. Det kommer ett avbrott i hans liv, ett kort uppehåll i hans tjänande verksamhet, en färd till det berg, där den himmelska friden råder. Han åtföljes av några, som förstått den gudom, vilken utvecklats inom honom, och nu — nu strålar för ett ögonblick denna gudom fram i all sin överjordiska skönhet. Under detta uppehåll i striden skådar han sin framtid. En serie bilder upprullas för hans syn. Han ser lidandet, som stundar, ensamheten i Getsemane, dödskampen på korsfästelsens berg. Och från och med denna stund vänder han sig beslutsamt mot Jerusalem, mot det mörker han måste genomgå för sin kärlek till människorna. Han förstår, att innan han kan nå upp till den fullkomliga förståelsen av enheten, måste han erfara den mest intensiva grad av ensamhet. Det växande liv, om vilket han är medveten, det har hittills tyckts honom komma mera utifrån — nu måste han erfara att dess källa är inom honom. I hjärtats innersta, i fullkomlig avskildhet, måste han bli medveten om den verkliga enheten mellan Fadern och Sonen, en inre och ej en yttre enhet. Och slutligen måste även Faderns ansikte döljas för honom. Men för att detta skall kunna ske, måste all yttre gemenskap med människor, och även med Gud, upphöra. I sin egen andes väsen måste han finna den Ende.

EN SJÄL I NATT OCH MÖRKER

Den svåra stunden nalkas. Han förfäras mer och mer över hur ringa medkänsla han finner hos de människor, han varit van att lita på under de gångna åren av utveckling och tjänande. Och när han nu i sin djupaste nöd ser sig omkring för att få tröst och ser vännerna försänkta i likgiltighetens slummer, då förefaller det honom som om alla mänskliga tillgivenhetsband vore brustna, som om människors kärlek vore blott ett bländverk och mänsklig trohet ett be- drägeri. Han är helt överlämnad åt sig själv och lär sig nu förstå, att det band, som förenar honom med hans Fader i himmelen, är det enda som återstår, att all kroppslig hjälp är till ingen nytta. Det sägs, att i denna övergivenhetens timma fylles själen med bitterhet och att knappast någon enda förmår överskrida denna avgrund av tomhet utan ett rop av förtvivlan. Ty det är nu under ångesten den förebråelsen pressas fram: "Kunde du inte vaka med mig en timma?" — Men i detta ensamhetens Getsemane får ingen människa känna en väns hand i sin.

När denna natt av djupaste mänskliga övergivenhet är överstånden, följer — hur den mänskliga naturen än ryggar tillbaka för kalken — ett än djupare mörker. Det är den stund, då ett svalg tycks öppna sig mellan Fadern och Sonen, mellan det förkroppsligade livet och det oändliga livet. Fadern, vars närvaro dock erfors i Getsemane, när alla mänskliga vänner slumrade, hans ansikte blir dolt under lidandet på korset. Detta är det bittraste av alla de prov, den Invigde genomgår, att till och med medvetandet om hans gemenskap med Fadern försvinner och att segerns timma, mot vilken han blickat fram, vänds till den djupaste förnedring. Han ser fienden jubla runt omkring, han ser sig övergiven av alla han känt och älskat. Stödet från den gudomliga makten brister samman inunder honom, och till sista droppen måste han tömma ensamhetens och avskildhetens kalk. Ingen gemenskap, varken med Gud eller människor, kan slå en brygga till det tomma intet, där hans hjälplösa själ svävar. Och från det hjärta,

som känner sig övergivet till och med av Fadern, ljuder ropet: "Min Gud, min Gud, varför har *Du* övergivit mig?"

Men varför denna sista prövning, varför detta sista eldprov, detta det grymmaste av alla bländverk? Ett bländverk blott, ty den döende Kristus står Guds hjärta närmare än någon annan.

Emedan Sonen måste veta sig vara ett med den Fader, han söker, måste finna Gud inte bara inom sig, utan som sitt eget innersta Jag. Ty det är först när han vet, att det Eviga är han själv och att han själv är det Eviga, det är först då han verkligen nått förbi möjligheten av att erfara avskildhetens känsla. Då, och endast då, kan han hjälpa sitt släkte på ett fulländat sätt och medvetet arbeta i de krafterns tjänst, som föra utvecklingen framåt i världen.

FULLKOMNINGENS HÄRLIGHET

Den segrande Kristus, uppståndelsens och himmelfärdens Kristus, har nu smakat dödens bitterhet, har genomgått allt mänskligt lidande och har höjt sig ur allt detta i kraft av Sin egen gudomlighet. Vad kan nu störa Hans frid eller hejda Hans utsträckta hjälpande hand? Under sin utveckling har Han lärt Sig att i Sig upptaga de mänskliga bekymrens strömmar och sända ut dem igen som hjälpande, harmoniska krafter. Inom Hans forna verksamhetskrets var det Hans arbete att omvandla disharmoniska krafter till harmoniska. Nu måste Han göra detta för hela världen, för den mänsklighet, vars krona Han är. Kristus-människorna och deras lärjungar skydda och hjälpa på detta sätt världen, var och en efter sitt utvecklingsstadium. Oändligt mycket bittrare skulle mänsklighetens strider vara, oändligt mer förtvivlad dess kamp, om inte dessa varelser funnes ibland oss, dessa, som på sina händer bära "världens tunga karma".

Även de, som befinna sig vid Vägens allra första början, bli hjälpande krafter i utvecklingens tjänst. Och detta bli i själva verket alla, som arbeta osjälviskt för andra, ehuru de som gå Vägen arbeta mera medvetet och mera ihärdigt. Men den segrande Kristus utför på ett fullkomligt sätt vad andra göra mer eller mindre ofullkomligt och därför kallas Han en Frälsare, och denna Hans frälsarförmåga är det mest utmärkande draget hos Honom. Han frälsar oss, inte därigenom att Han träder i vårt ställe, utan därigenom att Han gör oss delaktiga av Sitt liv. Han är vis, och alla människor bli visare genom Honom, ty Hans liv strömmar in i dem alla och pulserar genom deras hjärtan. Han är inte bunden till en form, Han är inte avskild från någon. Han är Idealmänniskan, den Fullkomliga Människan. Varje mänsklig varelse är en cell i Hans kropp och varje cell får sin näring av Hans liv.

Inte hade det väl varit mödan värt att lida på korset och gå Vägen, som leder dit, endast för att vinna den egna befrielsen en smula tidigare, för att få vila en smula förr. Det hade varit att betala ett alltför högt pris för en sådan förmån, det hade varit en alltför bitter strid för ett sådant mål. Men hela mänskligheten lyftes uppåt av den segrande Kristus, och Vägen, som alla måste tillryggalägga, blir något kortare. Hela rasens utveckling påskyndas, varje enskild människas pilgrimsfärd blir mindre lång. Och det var tanken härpå, som inspirerade Honom då striden var som hetast, den uppehöll Hans styrka, den mildrade smärtan över förlusterna. Det finns ingen levande varelse, hur svag, hur förnedrad, hur okunnig, hur syndfull han än må vara, som inte kommit ljuset en smula närmare då en av den Högstes Söner fulländat Sin

banan. Hur mycket snabbare kommer inte utvecklingen att bli, allteftersom flera och flera av dessa Söner nå fram till seger och inträda i ett medvetet evigt liv. Hur snabbt kommer inte det hjul att vändas, som lyfter människan upp till gudomlighet, när allt flera människor bli medvetet gudomliga.

DET INSPIRERANDE IDEALET

Borde inte detta vara en sporre för var och en, som i sina högsta ögonblick känt sig manad att offra sitt liv av kärlek till människorna? Tänk på hur världen måste lida och utan att förstå varför. Tänk på deras olycka och förtvivlan, som inte veta varför de leva och varför de dö, som dag efter dag och år efter år se lidanden drabba både dem själva och andra, utan att de kunna finna någon orsak härtill. Tänk på dem, som kämpa med förtvivlans mod eller i raseri göra uppror mot omständigheter, som de varken kunna förstå eller på något sätt rättfärdiga. Tänk på deras ångest, blinda som de äro, hur de måste treva sig fram i mörker, utan hopp, utan att veta något om det verkliga livet eller om skönheten på andra sidan förlåten. Tänk på de många millioner bland våra bröder, som leva i mörker, och på den hjälpande kraft, som blir resultatet av våra lidanden, våra ansträngningar, våra uppoffringar. Vi kunna föra dem ett steg närmare ljuset, lindra deras plågor, minska deras okunnighet, förkorta deras vandring mot den kunskap, som är ljus och liv. Finns det någon enda ibland oss, som vet aldrig så litet, och som inte skulle vilja ge sitt liv för dem som ingenting veta.?

I kraft av en orygglig Lag, av en oförvansklig Sanning, i kraft av det oändliga Liv som är Gud, veta vi, att all gudomlighet finnes dold inom oss. Och även om den ännu är föga utvecklad, så äga vi likväl oändliga möjligheter, som vi kunna begagna till världens hjälp. Inte finns det väl någon, som förmår känna det gudomliga Livets pulsslag, och som inte lockas av hoppet om att kunna hjälpa och lyckliggöra? Och om vi en enda gång, om än så kort, ha känt detta liv inom oss, så är det emedan i vårt hjärta för första gången skälvt detta, som en gång skall utvecklas såsom Kristus-livet. Det visar, att tiden nalkas för Kristus-barnets födelse och att mänskligheten söker nå sin fulla blomning i en enskild människa.

MÄSTARNA SÅSOM FAKTA OCH IDEAL.*

EN STRIDSMANS PLATS

Det är nu nästan ett år sedan jag sist stod här på estraden. Jag höll nämligen då, omedelbart efter min återkomst från Indien, ett anförande just i denna sal. Mycket har hänt sedan dess. Själv har jag farit vida omkring, till andra sidan jorden, till länder, som ligga, kunna vi säga, under våra fötter, och från dessa länder tillbaka till Indien. Där reste jag genom hela landet från dess sydligaste till dess nordligaste del, och sedan gick färden till England igen. Och jag visste, att medan jag var borta, rådde mycken oro härhemma. Man har angripit oss, och vi ha haft många svårigheter. Långt borta i Antipoderna hörde jag först rykten om tvivel och utmaningar, om s.k. avslöjanden och om giftigt förtal. När jag kom närmare, så långt som till Indien, fick jag reda på de närmare omständigheterna, hörde detaljer från angreppet, men jag var fortfarande för långt borta för att kunna ta någon aktiv del i striden. Och jag var bunden av andra plikter, vilket gjorde, att jag ej genast kunde återvända till det land, där striden i yttre avseende åtminstone stod som hetast. När det omsider blev möjligt för mig att resa hit, när jag ännu en gång skulle få tillfälle att tala här till engelska åhörare, ansåg jag det vara lämpligt att hålla mitt föredrag över det ämne, som varit det egentliga föremålet för striden, mot vilket anfallen ytterst riktats. Mitt första offentliga yttrande här borde, tycktes det mig, gälla den ytterst viktiga fråga, som framkallat så många olika uttalanden under min frånvaro. Ty jag vet, att varhelst det finns svårigheter, där är också en tapper soldats plats, och jag har inte glömt, att en författare på engelskt språk talat om dem, som försvarade religionen, när hon iklädd silverskor gick fram i solskenet under mängdens hyllning, men som skämdes att stå vid hennes sida i skymfens och motgångens tider, som skämdes, då hon gick klädd i trasor i stället för i purpur. Men ett stormigt liv har lärt mig, att det är i anfallets stund, som försvaret är nödvändigt, att det inte är i solskensdagar våra ord behövas, utan när ovädersmolnen hopa sig, och det är svårigheter runt omkring. Det är när sanningen anfalles, som man måste stå på dess sida, det är då kunskapen angripes, som man måste vara den trogen. Och jag skulle betrakta dem av oss, som känna sanningen om Mahatmernas tillvaro, som förrädare mot sanningen och avfallingar mot sin plikt, om de läte skrämma sig till tystnad av hån och förlöjligande, eller om de vågade förneka sin kunskap, emedan den verklighet, med vilken kunskapen är förbunden, har kränkts och anfallits genom svekligt förfarande och bedrägeri. Det är av dessa orsaker som jag valt ämnet för mitt första anförande, därför är det min avsikt att här framlägga vittnesmål, som jag anser vara sådana, att man borde fästa avseende därvid. Och jag ber er höra mig med tålmod och taga vad jag säger i noggrant och grundligt övervägande.

RELIGIONERNAS VITNESBÖRD

"Mästarna såsom fakta och ideal". — Jag har valt denna dubbla titel, emedan det finns många människor, som ej känna Dem som fakta, men för vilka De äro ett värdefullt, dyrbart och inspirerande ideal. Alla medlemmar i vårt Samfund tro icke på tillvaron av Mahatmer. Det finns många, många, som tillhöra Samfundet, men som varken tro eller veta något vad denna sak angår. Och det är en regel, att vem som vill får gå in i Teosofiska Samfundet utan

---

* Ett föredrag hållet år 1895.

att behöva förklara sig tro på någonting med undantag av mänsklighetens allmänna broderskap utan hänsyn till yttre åtskillnad. Inom Samfundets rämken kan man alltså finna både dem som tro och icke tro att dessa Stora Lärare ha funnits eller fortfarande finnas.

Men jag, som tror på Dem och vet, att De finnas till, jag talar inte här å det samfunds vägnar, som icke har några trosartiklar, utan jag talar å egna vägnar och å deras, som ha samma tro eller samma kunskap som jag. Och jag ämnar framlägga för eder, vad jag anser vara förnuftiga vittnesbörd, värda att taga i betraktande, vittnesbörd som ni kunna överväga vid tillfälle och sedan draga vilka slutsatser ni behaga. Och jag talar även för idealets skull, ty släktets ideal äro något dyrbart, som man inte har rätt att lättsinnigt skymfa eller förneka. Och stort är det ideal, en Mahatma representerar, hur okunniga människor än tillåtit sig skämta därmed, — Mahatma är ingenting annat än ett sanskrit-ord och betyder: Stor Ande, — och trots det löje, det hån och prat det utsatts för. Men detta hån utgör en fara för det mäktiga ideal, vars inflytande går långt utanför Teosofiska Samfundets gränser. Ty det finnes ingen enda stor religion, som lyft och höjt människors sinnen, det finnes ingen enda upphöjd lära, som mäktat föra millioner fram till kunskap om det andliga livet och möjligheterna för mänsklig utveckling, som inte haft sin grundval i tron på en Gudomlig Människa. Det finns ingen religion, som inte till sin Instiftare har ett av dessa mäktiga Väsen, vilka givit världen kunskapen om den andliga sanningen. Sök var ni vill i flydda tiders historia, inom vilken religion ni vill. Alla äro uppbyggda kring samma ideal, och varenda en kan som upphovsman åberopa en Människa, som var gudomlig i sitt liv. Detta ideal är medelpunkten, mot vilken människornas alla förhoppningar riktas, till detta ideal länka sig mänsklighetens alla framtida öden. Ty om människan inte vore ett andligt väsen, om hon inte inom sig ägde möjlighet till andlig utveckling, om det inte funnes några bevis för att människor nått fullkomlighet, för att detta inte bara är en framtidsdröm, utan något som släktet redan åstadkommit, om det inte är sant att för er och mig stå samma härliga möjligheter öppna, som existerade i forna dagar, och som då bevisades vara en verklighet av dem, som fullbordade värvet, ja, då skulle människosläktets förhoppningar sakna all grund. Då skulle bakom dess längtan efter fullkomlighet inte ligga någon visshet om förverkligande, mänskligheten skulle då vara underkastad förgängelsen i stället för att vara arvtagare till oinskränkt odödlighet. Att en människa kan bli fullkomlig, det är detta som inspirerat de största av vårt släkte, som hållit de lidande uppe under deras kval och kommit framtiden att stråla av ett hopp, som inte är en tom lögn. Det är därför jag försvarar detta ideal.

Ty vad är en Mahatma? Han är en människa, som blivit fullkomlig. Han är den som nått förening med Gudomen. Han är den som så småningom utvecklat den andliga naturens möjligheter och står triumferande, där vi i dag kämpa våra strider. Alla religioner, sade jag nyss, bära vittnesbörd om Honom. Ni kunna själva se, att varenda religion i hela världen kan ledas tillbaka till en Gudomlig lärare. Zoroaster i Persien, Manu i Indien, Buddha i samma land under senare tid, Kristus i Palestina, alla dessa äro Gudomliga Människor, som bringat visshet om mänsklighetens fullkomning till dem, som nått inom räckvidden för deras inflytande. Det är detta ideal, som nu förhånas, och det är för detta ideals skull, jag nu riktar mina ord till er.

EN TEORI

Och hur skall jag nu framställa saken? Jag har tänkt att först ge en antydning om, att min teori ingalunda är något otänkbart enligt den naturliga evolutionens lagar. Detta skall jag göra i största korthet som en inledning till mera positiva bevis. Därefter är det min avsikt att framlägga de vittnesbörd vi äga rörande dessa Gudomliga. Människors tillvaro i forntiden och sedan övergå till bevisen för Deras tillvaro i vår tid. Och vidare — ty utan denna sista avdelning skulle hela min föreläsning vara utan praktisk nytta — skall jag försöka visa, hur det är möjligt för människan att bli fullkomlig. Jag skall ge en hastig överblick åtminstone av de metoder, genom vilka den Gudomliga Människan blir till.

Låt oss alltså först skärskåda vår teori, att tillvaron av Mästarna är något i sig självt antagligt och står i överensstämmelse med förhållandena i naturen, sådan vi se den runt omkring oss, och så som vi känna den i det förflutna.

Det finns nog ej många personer i våra dagar, som ej ha klart för sig, att evolutionen är ett faktum. Det är nog ej många som våga förneka, att släktet utvecklas, och att man med varje nytt skede i historien ser folken gå framåt och nå allt högre kunskap och civilisation, allt högre grad av mognad. Teoretiskt sett ligger det ingenting omöjligt eller absurt i tanken på Mästare, då vi betänka de omätliga tidsperioder som förflutit, sedan människosläktet först uppstod på jorden, och de oerhörda olikheter vi i dag finna mellan den lägsta vilde och vad vi anse vara mycket högtstående människor. Om vi taga i övervägande dessa olikheter i närvarande tid och de omätliga tidrymder utvecklingen genomlöpt i det förflutna, så kan man inte säga, att det ligger något inkonsekvent eller vanvetligt i den tanken, att utvecklingen kan ha förts till sin spets i fråga om en del individer, som stå lika långt över de mest civiliserade människorna i dag, som dessa i sin tur stå över de lägsta typer av vildar som fortfarande finnas. Och detta är inte allt. Det är inte endast så, att det ligger väldiga tidrymder bakom oss, utan det finnes även lämningar av mäktiga civilisationer som visa, att släktet hade nått långt i kunskap, långt i filosofi, i vetande och religion för tusen och åter tusen år sedan, ja, jag vågar säga, för många hundra tusentals år sedan. Ty då man blickar tillbaka genom historien, finner man spår av mäktiga välden, som tyda på, att där måtte funnits människor av en mycket högt utvecklad typ. Och det är väl knappast förnuftigt att förutsätta att evolutionen, som man talar så mycket om, inte skulle vara något annat än blott en rörelse lik ebb och flod, att den inte skulle leda till något resultat, att den endast skulle åstadkomma successiva perioder av hög civilisation, följda av tider av lägsta barbarism. Och sedan skulle civilisationen åter uppstå utan några som helst förmedlande länkar med det förflutna, utan något sammanhang i kunskapen. Det är åtminstone inte omöjligt, och vi skola strax se tecken till att det är sannolikt, att ur detta mäktiga förflutna några individer vuxit fram, som gått längre och längre och som kommit rasen att nå fullkomlighet vad några enskilda människor angår, liksom så småningom släktet i sin helhet kommer att bli fullkomligt. Det är inte omöjligt och inte ens otroligt, om vi ihågkomma, att framåtskridande är naturens lag och därtill tänka på de långa tider under vilka mänskligheten levat.

HISTORIENS VITNESBÖRD

Men låt oss nu från denna blotta möjlighet, som jag här framhåller, emedan det är bäst att redan från början undanrödja den tanken, att teorien i sig själv är omöjlig och löjlig, — låt oss från denna möjlighet gå vidare till historiska vittnesbörd. Låt oss se, huruvida inte i historien tid efter annan framträda några människor av gigantiska proportioner, som skilja sig från och stå över sin samtid och nått bortom det vanliga mänskliga utvecklingsmålet. Låt oss se, om det inte finns bevis, som ej kunna vederläggas, för att dessa Män inte äro alster av folks inbillning, att De inte endast tillhöra det förflutna och vuxit genom traditionen och nu tyckas oss äga övernaturlig storlek, därför att vi skymta Dem genom det förflutnas dimmor. Jag talar nu om dessa Mäktiga Väsen, som jag i början hänsyftade på, som varit Stiftare av alla världens stora religioner. Det är inte endast så, att det existerar en obruten tradition, som vittnar om dem, och att de religioner finnas kvar, som dessa Stora Andar uppbyggde. Det finns mer än traditionen, mer än en religion, som vuxit och utvecklats.

Det finns en litteratur, som är något alldeles särskilt och enastående, och vars uråldrighet ingen forskare förnekar, ehuru en del tillskriva den en högre ålder, än andra kanske vilja medge. Vi kunna nöja oss med de senare data, som uppgivas, de bevisa tillräckligt i detta fall, ehuru jag inte anser dem vara de rätta. Låt oss alltså hålla tillgodo med de uppgifter vi finna hos de orientalister, som studerat Kinas, Persiens, Indiens litteratur, för att inte tala om senare dagars. Det finns vissa böcker som anses heliga, böcker som, enligt vad religionen uppger, äro av, kan man säga, omätlig ålder. Kineserna ha sina uråldriga heliga böcker, parserna, Zoroasters efterföljare, ha sina skrifter, som, finnas översatta till europeiskt språk. I Indien finnas Veda-böckerna och Upanishaderna, för att inte nämna senare verk. Och jag skulle kunna, utan att det funnes den ringaste möjlighet att bestrida mina ord, ge er långa listor på märkliga verk, som av anhängare till vissa religioner anses som heliga skrifter. Vem skrev dessa böcker? Varifrån härledde sig den kunskap de innehålla? Att skrifterna finnas, är något som ej kan bestridas. Att någon måste ha författat dem, kan knappast förnekas. Men dessa böcker från fjärran forntid visa en sådan vittgående kunskap om andliga ting, ett så skarpsinnigt filosofiskt tänkande, en så djup inblick i den mänskliga naturen och en universell morallära av så underbar beskaffenhet, att de största tänkarna i våra dagar, både vad etik och filosofi angår, måste medge, att de ej kunna åstadkomma något liknande. Vår moderna tid har ingenting att uppvisa, som ens tillnärmelsevis går upp mot dessa skrifter i sublim storslagenhet.

Här är det inte fråga om tradition utan om skrivna verk, det är inte fråga om teori utan om fakta. Ty om dessa böcker äro så underbara, deras morallära så ren, deras filosofi så upphöjd och kunskapen de innehålla så omfattande, då måste också deras författare ägt den visdom böckerna innehålla. Vittnesbördet från millioner och åter millioner mänskliga varelser borgar för verkligheten bakom dessa andliga sanningar, och hela folk låta sig ledas av de läror, som på detta sätt förmedlats. Ej heller är detta allt. Ty lärorna äro varandra lika, varhelst vi finna dem. Samma lära om det gemensamma Gudomliga liv, ur vilket universum leder sitt ursprung, samma lära om den mänskliga andens identitet med den Ande, som lever i universum, samma lära att människan genom vissa metoder kan utveckla det andliga livet inom sig och på så sätt vinna verklig kunskap om Gudomen, och inte bara behöva tro och hoppas.

Vi ha alltså här åtminstone *ett* faktum, som ej kan förnekas, ett bevis från forntiden, som står fast i våra dagar. Det har i det avlägsna förflutna funnits män, vilkas tankar voro nog upphöjda, vilkas moral var nog ren, vilkas filosofi var nog djup att kunna överleva civilisationers förfall och tidens förstörande kraft. Ty orientalisterna i våra dagar översätta till den moderna världens fromma, vad de Store i forna tider lärde, och de finna de djupaste tankar, som släktet givit upphov till, i dessa skrifter, som leda sitt ursprung från en längesedan svunnen tid.

Det har alltså funnits människor, som varit mycket längre komna, än vad vi nu äro, och som varit i besittning av långt större kunskap, än vi äga, och vi gå, vad filosofi och andliga ting angår, fortfarande i lära hos dessa fjärran Vise, vilkas röster ljödo för tusentals år sedan. Detta är fakta, som ej kunna förnekas. Det har i det förflutna funnits Gudomliga Människor, som vi kalla Mästare, och De ha lämnat vittnesbörd om Sin tillvaro i denna underbara och sköna litteratur. Detta är den första länken i min bevisedja. Det är konstaterat, att De levat i det förflutna, det finns bevis för, att De levat och undervisat, och att genom Deras läror millioner människor fått ledning och hjälp. Deras förkunnelse i olika länder har varit identisk till sina huvuddrag och identisk vad den moraliska kraften angår, och de andliga sanningar De uttalat ha gått genom seklerna utan att förändras — så långt kunna vi åtminstone yttra oss med full säkerhet, så långt ha vi fast grund under våra fötter.

Vad som meddelas i denna litteratur ligger inom gränserna för den mänskliga erfarenheten. Det är inte nog med att författarna konstatera tillvaron av vissa ting, de framhålla också, att det finns möjlighet att övertyga sig om sanningen av deras uppgifter. De inte allenast tala om själens existens, de säga också, att denna existens kan bevisas. Läran är alltså sådan, att den förkunnar vissa bestämda fakta, vilkas sanning det i alla tider är möjligt att förvissa sig om. Och härigenom få vi en ständigt växande mängd av bevis för verkligheten av den kunskap De ägde, vilka först kungjorde allt detta för världen.

FÖRSTA-HANDS ERFARENHET

Låt oss nu övergå till nästa led i vårt resonemang — att dessa påståenden ha bekräftats genom erfarenheten och än i dag bekräftas av denna. Om vi t.ex. skulle se på ett sådant land som Indien. Där finns en obruten tradition, som sträcker sig ända fram till närvarande stund. Enligt denna tradition har det alltid funnits Lärare, som man kunnat komma i förbindelse med, Lärare, vilka äga den kunskap som hänsyftas på i de böcker, om vilka jag talat, som kunna foga den praktiska undervisningen till den teoretiska framställningen, och sätta människor i stånd att på erfarenhetens väg verifiera de uppgifter, som lämnas. Fråga vilken modern hindu som helst vad han tror härom, och han kommer att tala om för er — i fall han inte blivit fullkomligt europeiserad, och om ni kan vinna hans förtroende — att i hans land har man alltid trott och tror fortfarande, att Gudomliga Människor funnits i det förflutna och ännu finnas kvar i våra dagar. De ha mer och mer dragit sig bort från vanliga bebodda platser, och det har blivit svårare att träffa på Dem, allt eftersom materialismen gått framåt och andligheten avtagit. Men, kommer han att tillägga, man kan fortfarande en och annan gång möta Dem, och Vägens början ligger fortfarande öppen. Och det är inte bara så, att övertygelsen om detta ännu existerar, utan man kan också på olika platser över hela Indien träffa på många, många personer som, ehuru de icke nått Mahatmaskapet, likväl utvecklats på områden ovanför det

fysiska planet. De ha vunnit en förmåga och kommit i besittning av krafter, som den vanliga västerlänningen skulle betrakta som något alldeles utom räckhåll, något som vore omöjligt att förvärva. Jag talar nu inte alls om Mahatmerna, men om de hundratals s.k. Yogis, som finnas spridda i Indiens djungler och bergstrakter. Många av dem visa sig ständigt vara i besittning av sällsamma krafter, krafter som här i landet skulle anses ligga utom möjlighetens gräns, men om vilkas verklighet man får det ena intyget efter det andra från resande, som samla och föra förteckning över de "fall", de själva råkat på. Ty de tidigare stadierna av den inre människans utveckling äro inte så svåra att uppnå. Och i ett land som Indien, där inte skepticismen uppställer några hinder, beroende på att man där redan under tusentals år varit övertygad om sanningen av dessa ting, i ett sådant land kan man finna många, många, som äro i besittning av lägre psykiska krafter. Man kan även finna en och annan, som hunnit långt förbi detta stadium och förvärvat antingen en högre psykisk förmåga eller också inom sig utvecklat människans verkliga andliga krafter. Och man kan träffa på människor, som ha personlig erfarenhet, som äga förstahandskunskap om Lärare, om Mästare, vilka undervisa sina lärjungar i den högre avdelningen av vad man brukar kalla Raja eller Konungslig Yoga, d.v.s. den Yoga, som lägger huvudvikten vid tankens tränande mera än vid kroppens. Inom Raja Yoga arbetas genom tankekoncentration, genom meditation och genom den utveckling av de högre förståndsförmögenheterna, vars möjlighet man nu diskuterar så livligt. Dessa lärjungar ha genom ett särskilt träningsystem lärt sig medvetet bruka en inre förmåga, som gör dem oberoende av fysiska begränsningar, så att de kunna lämna sin kropp för att få undervisning. Denna undervisning äro de i stånd att föra med sig tillbaka till det lägre medvetandet och inprägla i den fysiska hjärnan. Genom den visdom de på detta sätt vinna, bevisa de verkligheten av den undervisning de säga sig åtnjuta, och de bevisa tillvaron av sina Mästare genom den kunskap dessa skänkt dem.

Detta skulle alltså vara nästa länk i den kedja av bevis, vi ha tillgängliga. Nu kan ni naturligtvis med rätta invända, att dessa bevis inte äro tillgängliga för de flesta av er. Men ni måste också komma ihåg, om ni göra anspråk på att vara förnuftiga människor, att om vi önska kunskap i ett ämne, måste ni söka den, där den står att få. Det kan knappast vara riktigt, att några stycken personer, som aldrig undersökt saken, och aldrig ens försökt undersöka den, som aldrig rest, sitta här på ett kontor i London och skriva om ett ämne, som de inte känna till det allra ringaste. Det är lika absurt, som det skulle vara, ifall en okunnig hindu, som aldrig haft den ringaste erfarenhet av de undersökningar och experiment, vilka företagas på någon västerländsk vetenskapsinstitution, skulle slå sig ner och förklara, att dessa äro alldeles omöjliga och fullkomligt löjliga, därför att han själv aldrig gjort någon resa hit och ej haft tillfälle att se dem utföras. Ni måste inta en förnuftig ståndpunkt gentemot de bevis som framläggas, och om ni inte själva kunna se och undersöka vissa handlingar, vissa förhållanden i det mänskliga livet, så måste ni antingen förbli okunniga — men i så fall borde ni inte heller yttra er — eller också skulle ni tro på deras vittnesbörd, som sorgfälligt undersökt saken och framlagt resultatet av dessa undersökningar för er.

HUR KUNNA VI FINNA MÄSTARNA?

Och härmed kommer jag in på nästa länk i mitt resonemang. Antag att sådana Män levde i det förflutna, medge för ett ögonblick — såsom varje religion medger, då det är fråga om dess

egen stiftare, fast den kanske förnekar det, då det gäller stiftarna av andra religioner — att Gudomliga Människor verkligen funnits en gång i forntiden. Medge detta, och ni äro också tvungna att antaga, — om ni nämligen tro på andens odödlighet, — att De allt fortfarande måste finnas någonstans. Och då blir vår nästa fråga: "Leva dessa Män från fordom kvar i våra dagar? Är det möjligt att komma i förbindelse med Dem? Är det möjligt att lära känna Dem? Och finns det andra som nått lika långt, och vilkas tillvaro kan bekräftas genom vittnesbörd, som åtminstone är värt att tagas i övervägande. Existera De allt fortfarande?" — Och nu ämnar jag i mitt resonemang följa samma metod, som jag skulle använda, om jag ämnade försöka att för er bevisa tillvaron av en person, som levde i ett land, där ni aldrig varit, och under förhållanden, vilka ni saknade erfarenhet om. Att, det i en del fall inte är möjligt att absolut bevisa något sådant, det medger jag. Jag kan t.ex. inte bevisa, att greve Tolstoi verkligen finns till. Om ni inte resa till Ryssland, och han inte kommit hit och ni således inte råka träffa honom, så kan jag inte på ett absolut ovederläggligt sätt bevisa för er, att han verkligen finns till. Men jag skulle kunna komma med vittnesintyg, som skulle övertyga vilken förnuftig människa som helst. Jag skulle kunna komma med intyg, som skulle gälla inför vilken domstol som helst. Jag skulle kunna visa er, att det inte finns någon anledning att förneka hans tillvaro, bara därför att ni aldrig träffat honom personligen och därför inte fått vad ni skulle kalla edra egna ögons bevis om hans existens.

H.P. BLAVATSKY

Vad finns det nu för bevis för tillvaron av Gudomliga, fullkomliga Människor vår tid, som man under vissa betingelser skulle kunna komma i förbindelse med? Vad skall jag kunna framlägga för vittnesbörd härom? Det finns antagligen många bland eder, som ogilla det första vittne jag nämner, men för det ogillandets skull ämnar jag inte undanhålla hennes namn — jag talar här om H.P. Blavatsky. Jag känner till de angrepp, som från skilda håll riktats mot henne. Jag har läst de senaste anklagelserna, som utslungades mot henne, medan jag var borta, och i trots av dessa anklagelser som jag läst, och läst mycket noga, vågar jag påstå, att vi fått tillräckligt många bevis genom henne, vilkas värde inte alls förändras genom dessa anklagelser. Bevis av sådan betydelse, att det är skäl att framlägga dem för eder till granskning, bevis som äro sådana, att de kunna vinna förnuftiga människors gillande. H.P. Blavatsky har blivit anklagad för svekligt förfarande, anklagad för dåligt leverne, anklagad för att vara ingenting annat än en bedragerska, en charlatan, en lycksokerska. Men det kvarstår vissa fakta, som ni inte kunna bortse ifrån, även om ni skulle tro — vilket jag ju inte gör — på sannfärdigheten av de överdrivna anklagelserna mot henne. Antag om ni så vill — ehuru jag för min del skulle förneka det — antag för ett ögonblick trovärdigbeten av några av de värsta av dessa anklagelser, antag, att hon inte alls hade någon beröring med Mahatmerna, att hon uppfann Dem, att De inte existerade annat än i hennes fantasi, och att allt hon sade var osanning, och att allt hon sade och gjorde var ämnat att bedraga folk. Ni kunna i alla fall inte förneka hennes livs och hennes böckers vittnesbörd.

"DEN HEMLIGA LÄRAN"

Ni ha att räkna med den bok som är känd under namn av "Den hemliga läran". Och vilja ni förstå, vad detta innebär, måste ni åtminstone läsa den, innan ni säga, att den inte har någon

betydelse, studera den, innan ni skratta ut den. Och jag säger detta med avsikt, ty jag har läst den inlaga, i vilken Mr. Coleman påstår, att den är full av plagiat, att han kan bevisa, hur hon på det ena stället efter det andra lånat sitt vetande ur andra böcker. Och han säger, att detta ger full förklaring på den kunskap hon skyltar med i denna bok. Men vad ni måste ta i betraktande är detta: Att H.P. Blavatsky aldrig gjort anspråk på att själv ha upptäckt det vetande hon gav världen. Vad hon påstår är, att denna kunskap härstammar från en avlägsen forntid och står att finna i alla världens heliga skrifter, i all filosofi. Och själva avsikten med boken är att ge citat från de mest olika håll, från skilda religioners urkunder, från varje folks skrifter för att visa, hur de skilda förkunnelserna likväl äro identiska, och för att ådagalägga den Hemliga lärans höga ålder. Det nya i boken är inte de fakta, som äro samlade däri. Det nya är inte det, som orientalister ha funnit, och som kan återfinnas i världens olika heliga böcker. Det nya är den *kunskap*, som satte henne i stånd att ur alla dessa olika skrifter utvälja just de meddelanden, som tillsammans bygga upp en mäktig, enastående förklaring av universums utveckling, av människans utveckling, en sammanhängande syntes av hela världsförloppet. Och det är detta, som gör henne till den största läraren i vår tid, att hon ägde verklig kunskap, inte bara den slags lärdom, som man finner i böcker, utan kunskap, som satte henne i stånd att från olika urkunder samla ihop de fragment av sanningen vilka, då de läggas tillsammans, bilda ett mäktigt helt. Hon var i besittning av en hemlig ledtråd, vilken hon med fullkomlig säkerhet förmodade följa genom irrgångarna och hon kunde visa, att i alla de spridda fragmenten gömdes möjlighet till en enda stor byggnad. Och hennes arbete blir ännu mer storartat, när man betänker, att hon inte var på något sätt vetenskapligt bildad. Hon utförde detta utan att ha fått den uppfostran, som skulle i någon grad ha satt henne i stånd att plocka samman alla dessa olika kunskapsfragment. Hon gjorde, vad ingen orientalist kunnat göra trots all sin lärdom, vad inte alla världens orientalister tillsammans kunnat göra med bistånd av sin kunskap om österländskt språk och sina studier av österländsk litteratur. Det finns ingen av dem, som ur denna förvirrade massa av uppgifter lyckats få fram denna mäktiga syntes, icke en av dem har av detta kaos lyckats skapa ett kosmos. Men denna ryska som ej fått någon särskilt märkvärdig uppfostran, denna ryska utan något slags vetenskaplig bildning, och som aldrig heller påstod sig äga någon sådan, hon hade på ett eller annat sätt vunnit kunskap, som satte henne i stånd att göra, vad inga av edra vetenskapsmän kunna göra. På ett eller annat sätt hade hon vunnit vetande, som satte henne i stånd att bringa reda i detta kaos och få fram en väldig evolutionsplan, som kan låta oss alla förstå universum och människan. Hon sade, att kunskapen var inte hennes egen, hon påstod alltid, att hon själv aldrig arbetat ut den. Hon talade alltid om sin egen brist på lärdom och hänvisade till Dem, som undervisade henne. Men ett faktum, som ej kan bortses ifrån, är, att vetandet finns där och är möjligt att undersöka och kritisera. Ingen annan människa har gjort detta, fast det material, Mr. Coleman säger, att hon begagnat, är fritt tillgängligt för hela världen. Och mitt svar på anklagelserna är detta: Låt oss få några fler, som kunna göra vad hon gjorde. Låt oss få mer av denna plagiering, som är i stånd att från så många olika källor samla ihop just vad som är nödvändigt för en mäktig filosofi. Varför kunna inte de vetenskapsmän, ni sätta så högt, göra detta och hjälpa oss förstå världens religioner, så som hon hjälpte oss förstå dem. Låt vetenskapsmännen visa oss deras identitet, låt dem visa oss verkligheten. Sedan kunna vi kanske börja ändra vår åsikt om henne. Men tills detta sker, kan inte hennes auktoritet förringas, även om ni skulle kunna bevisa, att hon felat i

många avseenden, och även om sten kastas på henne av människor, som aldrig kunna tävla med henne i osjälviskhet, i självuppoftning och i kunskap.

Och skälet, varför ni ej förmå rubba vår tro på henne är, att hon förhjälp oss till kunskap, att hennes undervisning gett oss vad ingen annans kunnat giva, att hon öppnade för oss möjligheter att vinna mer kunskap av liknande slag och av samma Lärare, som undervisade henne själv. Det är därför vi förbli sådana narrar, som människor anse oss vara, i det vi hålla oss till henne och hennes minne, ty vi stå i en tacksamhetsskuld till henne, som vi aldrig skola kunna betala. Och aldrig skall en sten kastas på hennes grav, utan att jag skall försöka lyfta bort den för den kunskaps skull, som hon hjälpte mig vinna och för den oskattbara gåva hon gav mig genom den undervisning jag först fick hos henne.

De vittnesbörd hon givit och som jag ville be er tänka på är inte alls de bevis man kan se i övernaturliga fenomen. De äro för mig av underordnad betydelse. Det är inte det slags bevis, som ligger i lärdom. Lärdom hade hon icke och gjorde aldrig anspråk på att äga någon. Frågan gäller inte heller, huruvida hennes liv ända från barndomen var fullkomligt eller ej. Men vad som betyder något är, att hon var i besittning av en alldeles bestämd kunskap, som hon på ett eller annat sätt förvärvat. Den kan inte på något sätt förklaras av en vanlig uppfostran, och hon tillägnade sig den under en förhållandevis kort tid. Den förvånade hennes familj och hennes vänner, när hon först visade prov på den, och sade sig ha erhållit den av vissa Lärare. Det som är av vikt härvidlag är det faktum, att hon ägde kunskapen, hur hon sedan kommit i besittning därav. Det är detta bevis, som jag här vill betona, ty det är ett faktum som ej kan rubbas och hennes vittnesbörd i detta avseende beröres på intet vis av hela den här frågan om bedrägeri i en eller annan form. Det är av sådan art, att intet kan förringa dess värde. Och jag påstår, att även om ni skulle anse det vara på ett fullt övertygande sätt bevisat, att hon stundom ej höll sig till sanningen — jag säger inte alls, att det förhåller sig så, men jag säger, antag att ni anser den saken vara bevisad, vad mera? Som ett faktum kvarstår likväl den kunskap hon givit form åt i "Den hemliga läran", det är ett vittne som jag vågar säga icke kan vederläggas. Och ju mer ni nedsätta henne, ju mer ni förringa henne, desto mer bekräfta ni tillvaron av och upphöja de Mäktiga Väsen, som arbetade genom henne och skänkte henne den kunskap hon i sin tur gav vidare.

"TYSTNADENS RÖST"

Jag kommer nu till en annan sak beträffande en annan av hennes böcker, som har ett alldeles särskilt stort intresse för mig. Det är en bok, som ni kanske känna till, "Tystnadens Röst". Det hände sig så, att den skrevs då jag var tillsammans med henne i Fontainebleau. Det är en helt liten bok och i vad jag nu kommer att säga, syftar jag endast på själva boken, inte på noterna, som kommo till senare. Själva boken är vad man skulle kunna kalla en prosadikt i tre avdelningar. Hon skrev den i Fontainebleau, och det allra mesta därav medan jag var hos henne. Jag satt i samma rum som hon, medan hon skrev. Jag vet, att hon inte författade denna bok genom att använda sig av några andra böcker, utan hon satt och skrev den i oavbruten följd utan något uppehåll, timma efter timma, alldeles som om hon skrivit ner den ur minnet eller som om hon suttit och läst ur någon bok, där ingen bok fanns. På kvällen tog hon fram manuskriptet, som jag sett henne skriva, medan jag satt i hennes rum, och bad mig och några

andra personer rätta engelskan. Hon sade, att hon skrivit så fort, att hon var säker på, att språket måste vara dåligt. Vi ändrade endast några få ord, och vad man sedan må ha för åsikt om innehållet, så är boken ur rent litterär synpunkt ett underbart vackert konstverk.

Nu påstår en kritiker, att man kan finna alldeles samma saker i en hel mängd andra böcker. Jag endast hoppas, att han inte läst boken, innan han vågade göra detta påstående.: Ty den är, som jag sade, en prosadikt överflödande av andlig inspiration. Den skänker näring åt vår känsla, den eggas oss till den renaste dygd och framställer de högsta ideal. Den är inte ett hopkok av material från olika källor, utan ett etiskt sammanhängande helt. Den rör oss, inte genom någon redogörelse av fakta som hopsamlats ur böcker, utan därigenom, att den väddar till de gudomligaste instinkterna i vår natur. Den är själv det mest påtagliga vittnesbördet om den källa, ur vilken den kommit.

PERSONLIG KÄNNEDOM

Låt oss nu lämna Madame Blavatsky själv och övergå till dem hon undervisade. Mr. Sinnett är en av dem. Det finns fortfarande kvar många personer, både här och på andra platser, som först fingo sin undervisning av henne, och som från hennes träning gått vidare till att tränas av hennes Lärare. Och här finns alltså en ständigt växande mängd av vittnesbörd från män och kvinnor, vilka själmant, på grund av egen erfarenhet och med stöd av personliga upplevelser bekräfta, att dessa Lärare existera. De vittna om, att de känna Dem personligen, och tala om den undervisning de personligen erhållit av Dem.

Under den vecka som gått har jag i två av edra tidningar framlagt en ringa del av vad jag själv har att anföra i denna sak. I sitt inledningstal i kväll omnämnde Mr. Sinnett egna erfarenheter rörande samma fråga, som sträcka sig över så lång tid som 15 år. Många andra, t.ex. grevinnan Wachtmeister och överste Olcott ha framburit sina personliga vittnesbörd. Mena ni, att, alla dessa personer äro bedragare? Med vad rätt fördöma ni dem? Mena ni kanske, att de äro mindre vetande? Men de äro män och kvinnor, som leva ett vanligt mänskligt liv, de anses av dem, som känna dem, för att vara personer med uppfostran och begåvning, med lika mycket kunskaper och omdömesförmåga, som andra människor. Mena ni kanske, att vi alla äro vansinniga? Det är i så fall att komma med en ganska obetänksam anklagelse mot ett ständigt växande antal av ögonskenligen förnuftiga män och kvinnor. Men vad slags bevis kan ni väl fordra för att bli övertygade om att en viss människa verkligen existerar annat än intyg från dem, som känna honom, från oförvitliga och hederliga människor ur er egen omgivning? Vi frambära våra personliga vittnesbörd, då det gäller Mästarna, vi stödj oss ej på några dokument, inte på några skrivelser, vi stödj oss inte endast på brev eller dylikt, varigenom möjlighet till bedrägeri alltid kan uppkomma, utan vi stödj oss på personlig beröring med vissa Lärare och på undervisning, som vi erhållit, och som vi ej skulle kunnat få på annat sätt. Detta är de bevis, ni ha att bemöta. Och om det också skulle vara möjligt att rörande en eller några få personer ådagalägga, att bedrägeri föreligger, så skulle inte detta kunna kullkasta den ständigt växande mängden av vittnesbörd från förnuftiga män och kvinnor, som komma i beröring med dessa Lärare och som betyga vad de själva veta om Dem. Detta är de bevis ni måste möta, detta är de vittnesbörd ni måste kullkasta. Naturligtvis kan ni finna nöje i de kvicka och satiriska artiklar, som dra fördel av ett begånget bedrägeri för att misskreditera det hela. Men

man kan lika litet rubba värdet av denna bevismängd genom att styrka att en person gjort sig skyldig till bedrägeri, som det skulle låta sig göra att förneka existensen av äkta mynt, därför att en svindlare någon gång satt falska i omlopp och gott folk kanske tagit emot dem som äkta.

Men ni kunna säga: Vi önska själva få förstahandsbevis. Det kunna ni också få. Men ni måste begagna den rätta metoden. Ni kunna få sådana bevis, som ge en full personlig övertygelse, om ni verkligen äro villiga att offra tid härpå. Detta är väl knappast en orensonlig fordran.

Om ni önska att verifiera någon framstående kemists experiment, kunna ni väl göra detta genom att helt enkelt gå in i ett laboratorium och blanda ihop de ingredienser ni finna där? Om ni vilja pröva värdet av några av de senaste försöken inom kemien, tro ni verkligen att ni kunna göra det utan vidare, utan att offra år av ansträngning och arbete för att sätta er in i den vetenskap inom vilken ni önska utföra ett kritiskt experiment? Och hur mycket vikt skulle ni tillmäta de kritiska uttalandena från någon, som var absolut okunnig i kemi, om han påstode, att experimentet inte var möjligt, helt enkelt därför, att han inte var i stånd att göra det utan kunskaper och utan övning?

VÄGEN TILL ADEPTSKAP

Därför sade jag, att jag skulle nämna något om hur Mahatmaskapet uppnås. Ty endast de, som äro villiga att sträva efter detta mål; kunna nå fram till att med egna ögon konstatera tillvaron av Dem, som redan fullbordat värvet. Det är det pris man måste betala. Och utan detta ingen visshet, blott sannolikhet? Ja, men en mycket antaglig sannolikhet. Andras vittnesbörd, som ni skulle ta för gott i vilket annat fall som helst, på vilka ni inför en domstol skulle våga stora penningsummor, stora egendomar eller vad annat av värde som helst. Detta kunna ni få helt enkelt genom att granska de tillgängliga intyg, som jag blott helt ytligt berört. Men personlig erfarenhet? För att nå sådan måste ni själva börja utveckla er på samma sätt enligt vilket Mästarnes utveckling började. Och för att var och en, som så önskar, skall kunna börja följa denna linje och följa den till dess naturliga slut, har för världen offentliggjorts de förberedande stegen på vägen, de steg som tillryggaläggas av dem, som nå kunskapen. Dessa steg kan vem som vill börja taga och därigenom i sin tur nå en visshet lik den några av oss äga. Två små böcker ha utgivits, som skildra Vägens början. Den ena heter: "Ljus på Vägen", den andra, som jag redan förut nämnt, är "Tystnadens Röst".* Och dessutom finns det upplysningar på olika ställen i den Teosofiska litteraturen, och de bli talrikare, allteftersom lärjungarnas personliga erfarenhet ökas med varje år som går.

Hur skola då vanliga människor börja? Om de önska att själva undersöka möjligheterna för denna utveckling, som har sitt slutmål i den Fullkomliga Människan — människan som nått Gudomlighet — så äro de första, de tidigaste stegen vad varje religion lärt oss, nämligen noggrannhet och osjälviskhet i dagliga livet, pliktuppfyllelse på vilken plats i världen man än står. För att citera en mening ur Tystnadens Röst: "Följ livets hjul, lyd pliktens bud mot ditt folk

---

* Sedan denna föreläsning hölls, har utgivits en liten bok "Vid Mästarens Fötter", som kanske bättre än alla andra skildra förutsättningarna för dem, som önska "gå Vägen". Övers. anm.

och din släkt". Sådan är förberedelsen. Ty de, som önska kunskap om själen, måste börja så, som det alltid föreskrivits. De måste upphöra med allt ont och vara verksamma i det goda, leva ett rent liv, tjäna människor och osjälviskt och ihärdigt arbeta att göra sin plikt, på vilken plats ödet än ställt dem. Strävan efter att till det yttersta uppfylla varje förpliktelse, strävan efter att leva ett liv, som gör världen något bättre än förut, strävan efter att leva ädelt, osjälviskt och rent — det är oeftergivliga villkor för dem, som önska finna Vägen.

REINKARNATIONEN

Och här måste jag framhålla, att om reinkarnationen inte skulle vara sann, så låge denna utveckling alldeles utom möjligheternas gräns. Under ett enda mänskligt liv skulle ingen hinna vandra den långa Vägen. Dessa gudomliga möjligheter skulle aldrig kunna komma till utveckling i en nyfödd själ. Om det inte vore sant, att människans själ återvänder till jorden liv efter liv och till varje nytt liv medför erfarenheterna från de föregående, om vi inte byggde upp bättre och bättre karaktär liv efter liv, så skulle helt visst en Mahatma vara något omöjligt, och en människas fullkomning endast vara en diktares dröm. Reinkarnationen är ett självfallet villkor i hela denna lära och anses vara ett grundläggande faktum i naturen, på vilket individens fullkomning beror.

ATT LEVA ÄDELT

Först måste alltså en människa under många liv försöka leva rätt, leva till nytta för andra, leva ädelt, så att hon gång efter annan kan födas med högre och högre egenskaper. Därpå följer ett stadium i utvecklingen då själen, som länge arbetat och strävat uppåt, har höjt sig något litet över genomsnittsmänniskans ståndpunkt. Det finns män och kvinnor, som äro ovanligt osjälviska, som visa ovanlig begåvning och förmåga, ha en ovanlig intuition, ovanlig kärlek till andliga ting, visa ovanlig hängivenhet i människosläktets tjänst. När sådana ovanliga egenskaper börja framträda, kommer den stund, då en av de stora Lärarna i egen person tar den människan om hand för att leda hennes vidare utveckling och träna den växande själen. De tidigare ansträngningarna måste göras med hjälp av de mäktiga andliga krafter, som äro i verksamhet runt om i världen. Men när dessa utnyttjats, när människor gjort sitt yttersta i samband med det allmänna andliga framåtskridandet, då kommer ett stadium, när en Lärare framträder för att leda den följande utvecklingen. Och vissa bestämda krav ställas nu på en människa, för att en högre utveckling verkligen skall kunna äga rum. Dessa krav framställas i de böcker jag nämnt. Om man skulle sammanfatta dem i ett eller snarare två uttryck, skulle man kunna kalla dem "förverkligandet av icke-avskildhet", något som jag strax skall förklara, och "sträng självtukt". Icke-avskildhet å den ena sidan, självtukt å den andra. "Icke-avskildhet" är ett tekniskt uttryck som betyder: att man känner sig vara till sitt innersta *ett* med allt, som lever och andas, att man inte betraktar sig som skild från något levande väsen, att man inte känner sig avskild varken från syndaren eller helgonet, varken från de högsta eller de lägst stående inom mänskligheten. Nej, icke ens från de lägre formerna av levande väsen eller från de ting, som kallas döda. Man måste förstå, att även dessa äro ett till sitt innersta väsen och ett med ens eget innersta jag. Men hur skall detta gå till? Det går till på så sätt, att man medvetet börjar försöka öva sig att identifiera sig själv med människosläktets lidanden, med dess känslor och med dess behov. Så står det skrivet: "Må din själ låna sitt öra åt varje rop av

smärta, liksom lotusblomman öppnar sitt hjärta för att dricka morgonsolens ljus. Låt icke den brännande solen torka en enda tår av smärta, förrän du själv torkat bort den ur den lidandes öga". Men detta är icke allt. "Låt varje brännande mänsklig tår falla på ditt hjärta och där förbliva, avtorka den aldrig, förrän det lidande, som framkallat den, blivit avhjälpt."* Detta är det första budet. Gå ut till dem som lida och lindra deras smärta, men då du lindrar den, låt den samtidigt intränga i ditt eget hjärta och förbliva där till ett ständigt lidande för dig själv, ända tills smärtans orsak blivit undanröjd. Detta är icke-avskildhetens första skede. Identifiera dig själv med världens bekymmer och med dess fröjd. Låt andras sorg vara din sorg, andras smärta din smärta, andras glädje din glädje. Ditt hjärta måste, så är lagen, kunna svara mot varje skälkning i andras hjärtan, liksom en sträng återger den ton, i vilken den blivit stämd. Du måste känna smärtan, du måste känna ångesten, ja även synden och skammen som din egen synd, din egen skam, du måste göra allt detta till en del av ditt medvetande och utvärda det och aldrig söka undfly bördan. Du måste hos dig själv uppöva en känslighet, som reagerar för varje mänsklighetens lidande, och du måste visa detta i gärning likaväl som i känsla. Ty åter står det skrivet: "Att underlåta en handling av barmhärtighet är detsamma som att begå en dödssynd". Men du måste inte endast inse världens smärta och göra den till din egen. Du måste vara lika hård mot dig själv som du är mild mot din omgivning. Du får ingen tid att tänka på dina egna bekymmer om världens bekymmer verkligen bli dina. Du får ingen kraft kvar att förslösa i klagan över dina egna sorger, om du verkligen skall känna människosläktets sorger som dina egna. Och det sägs, att du måste vara lika hård som mangofruktens kärna, då det gäller dina egna sorger och lidanden, men mjuk som dess kött, då det gäller andras lidande och sorg.

BRODERSKAP

På detta sätt måste man träna sig liv efter liv, och under liv efter liv kunna mer och mer identifiera sig med alla och bryta ner allt, som skiljer människa från människa. Det är därför Broderskap är Teosofiska Samfundets enda fordran, ty erkännandet av broderskapet är det första steget mot det förverkligande av icke-avskildhet, som är nödvändigt för en lärjunges framåtskridande. Och en lärjunges särskilda träning är något, som gör honom känslig för allas sorger, så att han tack vare sin känsla blir beredd att hjälpa. Han tränas i denna förmåga att kunna identifiera sig själv med det hela, för att han till slut skall kunna bli en av världens Fräl-sare. Ty allt eftersom denna träning fortgår liv efter liv, utvecklas så småningom i en sådan människa en allt starkare sympati, en allt djupare medkänsla och en fördragsamhet, som intet kan rubba. Ingen skymf kan förnärma honom, ty han känner endast sorg för dens skull som tillfogar skymfen, och ej över att slaget riktats mot honom själv. Aldrig kan han känna vrede över lidna oförrätten, ty han förstår, varför det orätta begicks, och sörjer för dem, som gjorde det, men har ingen tid övrig att förslösa på vrede. Han har intet överseende med det onda, säger ej att ont är gott, utger aldrig rätt för orätt, ty detta skulle vara den största av grymheter, och skulle omöjliggöra släktets framåtskridande. Men fastän han ser synden, hyser han ingen vrede mot syndaren, ty han känner sig i sitt innersta som ett med honom, och erfar inte någon skillnad mellan honom och sig själv.

---

* Tystnadens Röst. De andra citaten äro från samma bok.

Vad är då slutmålet för detta? Det är, att allteftersom den inre människan växer, så växer även minnet och kunskapen, och så småningom kommer det andliga liv, som utvecklas inom lärjungen, att mer och mer göra sig gällande i den yttre världen. Så småningom kommer han att utmärka sig som en, vilken arbetar för människor, som hjälper, som strävar för människosläktet för att upplysa dess okunnighet, skaffa det kunskap och visa hän på verkligheten, som ligger bakom alla den yttre världens bländverk. Och han måste vara hård mot sig själv, ty han skall stå emellan människorna och det onda, han skall stå emellan sina svagare bröder och de mörksens makter, som annars kunde förgöra dem. I Tystnadens Röst sägs det att en lärjunge skall vara lik stjärnan som ger alla ljus, men begär intet för sig själv, han skall vara lik snön, som tar emot frosten och den bitande vinden, för att fröet inunder skall kunna sova oskadat under vinterkölden och sedan växa, när växandets tid är inne.

Detta är den träning, som dessa Gudomliga Lärare fordra, att vi underkasta oss, detta är vad De begära av dem, som önska bli lärjungar. De begära inte förmåga att fullgöra fordringarna i början, endast att man försöker, inte fullkomlighet från första stund, endast ansträngning, De begära inte alls, att man skall kunna återspegla idealet, utan endast att man skall sträva därefter trots alla misslyckanden, trots alla felsteg. Och jag frågar er, om ni anse det troligt, att de ibland oss, som uppställt detta som sitt ideal och veta, att detta är vad vår Lärare begär av oss, om det är troligt, att vi skulle göra något för att skada samhället, skulle vi försöka vara något annat än människors tjänare i lydnad för Deras lag, som vi söka efterleva?

Och så utvecklas liv efter liv dessa egenskaper, tills det slutligen kommer en dag, då de mänskliga svagheterna bortfallit, då den mänskliga naturens alla skröpligheter så småningom botats, och då en medkänsla, som ej kan förringas, en renhet som ej kan befläckas och en andlighet som alla måste känna — då dessa egenskaper äro det utmärkande för lärjungen, som nu nalkas befrielsens tröskel. Det gryr till slut en dag, då Vägen vandrats till slut, och timman slår, då lärjungens bana är tillända, och han för sina ögon ser de möjligheter, som stå öppna för den Fullkomliga Människan. Och då är det, som om jorden för en kort tid försvunne, och han står nu — den befriade själen, som han kallas — den själ, som vunnit frihet, den själ, som överskridit de mänskliga begränsningarna, han står nu på Nirvanas tröskel, står vid ingången till det fullkomliga medvetenhetstillstånd, den fullkomliga salighet, som ingen mänsklig tanke kan fatta, och vårt begränsade medvetande ej kan drömma om. Och då han står där, då sägs det, att tystnad råder i naturen, vars barn nu höjer sig över henne, en tystnad, som ingenting för en tid kan bryta, nu, då den befriade själen fullgjort sitt arbete. Tystnad — och ur tystnaden ljuder plötsligt en röst. Det ljuder ett rop av förtvivlan, det är världen som lämnats bakom, som övergiven klagar allt sitt elände i ett enda mäktigt ångestskri. En klagan från världen i dess mörker, i dess olycka, i dess andliga hunger, i dess moraliska förnedring. Och i den tystnad, som råder kring den befriade själen, hör Han detta rop. Det är människosläktet, som klagar sin nöd för Honom, som hunnit före, som klagar för Honom, som vunnit befrielsen, medan de andra ännu plågas av sina bojor.

ENHETSKÄNSLAN

Hur skall Han kunna gå vidare? Under liv efter liv har Han lärt sig att identifiera sig med människor, under liv efter liv har Han lärt sig att svara mot varje rop av smärta. Kan Han

vandra vidare fri från alla band och lämna de andra kvar i kedjor? Kan Han gå vidare mot lycksalighet och lämna världen i sorg? Han, som vi kalla en Mahatma, är en frigjord Ande, som vunnit rättighet att gå vidare, men som för kärleks skull vänder tillbaka. Han kommer med Sin kunskap för att hjälpa de okunniga, med Sin renhet för att två de orena, med Sitt Ljus för att förjaga mörkret. Han tar åter på sig en fysisk kropps börda intill den stund, då hela människosläktet är frigjort som Han, och Han kan gå vidare, inte ensam, utan som den främste i en väldig familj och kan föra hela mänskligheten med till det gemensamma målet och den gemensamma saligheten i Nirvana. Sådan är en Mahatma. Liv efter liv av ansträngning, krönt av den högsta försakelse, fullkomlighet vunnen genom arbete och möda och sedan använd endast till att hjälpa andra, tills de nått dit, där Han står. Så ofta en människosjäl sträcker sina händer efter hjälp, är Hans hand redo att hjälpa. Så ofta någon av Hans yngre bröder inom släktet ber om ledning, vinner hans rop gensvar i Mästarens hjärta. Och Han står där i väntan på att vi skola bli villiga att ta emot Hans undervisning och ge Honom det tillfälle att hjälpa, för vars vinnande Han avstått från Nirvana.

ETT UPPHÖJT IDEAL

Är detta ett ideal att skratta åt, att förlöjligen, att håna? Om det också vore blott en dröm, så är det dock den skönaste dröm mänskligheten någonsin drömde: den fullkomligaste självuppoffring, det mest inspirerande ideal. För några är det ett faktum, ett faktum mera verkligt än livet självt. Men för dem, som ännu ej se det som ett faktum, borde det kunna vara ett ideal av självuppoffring, av visdom och kärlek. Att det finnes sådana människor, det veta en del av oss. Men även om ni andra inte tro på Mästaren, så finns det ingenting i detta ideal, som inte är ädelt, och som inte, om ni ville tänka därpå, skulle kunna komma er att nalkas ljuset mer och mer.

De kristna ha samma ideal i Kristus, buddhisterna i Buddha. Varje tro har samma ideal i den människa den betraktar som gudomlig. Och åt alla religioner äro vi vittnen om, att deras tro är sann och icke falsk, att deras Lärare äro verkliga och icke en dröm. Ty Läraren är förverkligandet av det högsta inom lärjungen, förverkligandet av det ideal vi tillbedja.

För oss äro alltså dessa gudomliga Lärare, vars tillvaro är känd av oss, en inspiration för varje dag. Vi kunna endast komma i beröring med Dem, om vi sträva efter att rena oss själva. Vi kunna endast lära mera allteftersom vi i livet omsätta, vad De redan lärt oss. Och om jag här i kväll först framställt en teori, så talat om det historiska förflutna och därefter om det vittnesbörd, vi ge er i det närvarande, och till sist om de steg, som alla kunna taga om de vilja, så är det därför, att jag vill höja idealet över allt det löje, med vilket det omvärvts, rentvå det från all smuts, som kastats mot det och lyfta det högt över det larm och den strid, som bullrat omkring det.

Klandra gärna oss, men rör icke vid detta höga ideal av mänsklig fullkomning. Skratta gärna åt oss, men skratta icke åt den Fullkomliga Människan, människan bliven Gud, som de flesta av er i alla fall innerst inne tro på. Ni, som äro kristna, borde icke vara förrädare mot er egen religion, ni borde låta er Kristus bli en levande verklighet i stället för en trosartikel, som Han ju i dag är för många. Och ni borde komma ihåg, att vilket namnet än är, så är idealet ett och detsamma, och vilken benämningen än är, är tanken som ligger bakom gemensam.

Och sådana era tankar äro, sådan blir också er utveckling. Sådant ert ideal är, sådant blir också så småningom ert eget liv. Ty tanken äger en sådan omskapande förmåga, att om era ideal äro låga, bli också era liv låga, om era ideal äro materialistiska, bli också era liv materialistiska. Så tag nu detta ideal och tänk därpå, och era liv skola genomträngas av dess renhet. Ni komma att bli ädlare människor, om det blir föremål för era tankar, ty tanken förvandlar er till sin egen avbild. Det är sant, att en människa blir lik föremålet för sin dyrkan. Det är sant att en människa blir lik det hon tänker på.

Och detta ideal, som vi äga i den Fullkomliga Människan, ger oss hopp om släktets framtid. Därför för jag i dag dess talan, och visar er den väg, på vilken det förvandlas från ett Ideal till en levande verklighet. Den väg där det blir inte längre blott en förhoppning utan en Levande Lärare, icke längre blott det fjärran målet för er längtan, utan den Vän och Mästare, som ni kunna skänka ert liv.

ADEPTERNA

VEM ÄR MÄSTAREN

Bland de många spörsmål Teosofien framkallar, är det kanske intet, som väcker mer intresse och åstadkommer mer undran än frågan om Mästarna. Vad menas med Mästare? Vilka äro De? Var bo De? Vad göra De? Dessa och många andra frågor får man ständigt höra. Jag skall försöka kasta en smula ljus över saken och besvara frågorna åtminstone delvis.

Uttrycket Mästare begagnas inom Teosofien för att beteckna vissa mänskliga väsen, vilka fullbordat sin utveckling som människor. De ha nått mänsklig fullkomlighet och ha inte något mer att lära vad vår del av solsystemet angår. De ha vunnit vad de kristna kalla "frälsning" och hinduer och buddhister kalla "befrielse". När den kristna kyrkan ännu ägde den "tro som en gång givits de Heliga" i oförfalskat skick, då menades med frälsning något annat och mycket mera än räddning undan evig fördömmelse. Det betydde då befrielse från nödtvungen återfödelse, räddning undan varje möjlighet att misslyckas i evolutionen. Åt "den som övervinner" var löftet givet, att han skulle vara "en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mera utgå därutur". Den som hade övervunnit var "frälst".

Evolutionssidén, som innebär en gradvis utveckling av medvetandet, iklätt ständigt förbättrade materiella former, är oupplösligt förenad med begreppet "Mästarskap". Den fullkomning, detta innebär, skall en gång nås av varje mänsklig varelse, och det är ju en självklar sak, att fullkomlighet inte kan vinnas under ett enda mänskligt liv: Olikheterna mellan människa och människa, mellan snillet och dumhuvudet, mellan helgonet och brottslingen, mellan atleten och krymplingen äro endast förenliga med den gudomliga rättvisan, om varje mänsklig varelse utvecklas från vildens ståndpunkt till den högsta fullkomning, och om olikheterna endast beteckna olika stadier i utvecklingen. På denna långa utvecklings höjdpunkt står "Mästaren", som i sig förkroppsligar de för en människa högsta möjliga resultaten, både vad den moraliska, den intellektuella och den andliga utvecklingen angår. Han har lärt alla de läxor, mänskligheten kan inhämta, och har vunnit all den erfarenhet jorden kan giva. Han har hunnit den punkt, där den över-mänskliga utvecklingen vidtar. Om Han, den Segrande, återvänder till världen, är det helt och hållet av fri vilja, ty utan Hans eget medgivande kan inte längre födelsens hjul driva Honom med sig, ej heller kan döden beröra honom.

Vi måste betona ännu en sak för att få rätt uppfattning om vad Mästarskapet innebär. En Mästare måste vara iklädd mänsklig kropp, måste vara inkarnerad. Många, som nått denna ståndpunkt, taga inte längre på sig bördan av en fysisk kropp, De begagna endast "den andliga kroppen". De leva inte längre i någon beröring med denna jorden, utan vistas uteslutande i högre världar. Vidare antar en Mästare — såsom namnet ju innebär — lärjungar, och därför bör rätteligen denna titel givas endast åt dem, vilka som sitt särskilda värv åtagit sig att hjälpa mindre utvecklade människor vandra den mödosamma Väg, som är en genväg till den mänskliga utvecklingens slutmål, och på vilken det är möjligt att nå målet långt före det stora flertalet män och kvinnor. Utvecklingen har liknats vid en väg, som i långsamt stigande spiral leder upp för en höjd, och på vägen skrida människorna trögt framåt. Det finns en genväg till top-

pen, rak, smal, brant och obanad, men "få äro de som finna den". Dessa få äro Mästarnas "lärjungar". Nu liksom på Kristi tid måste de "övergiva allt och följa Honom".

De, som nått en Mästares utveckling, men ej antaga lärjungar, ägna sig åt annat slag av arbete till världens hjälp, som jag senare skall nämna något om. Det finns icke något namn på västerländskt språk, som betecknar dem till skillnad från lärarna, och därför brukar termen Mästare användas även beträffande dem. I Indien, där deras olika verksamhetsområden varit kända sedan urminnes tider, har man olika namn för att beteckna dessa olika ämbeten, men det skulle vara svårt att popularisera dessa i Europa.

Vi kunna alltså antaga följande definition på en Mästare: Han är en mänsklig varelse, som nått fullkomlighet och inte har något mer att lära på jorden. Han lever dock fortfarande kvar här i mänsklig kropp för att bistå världen och antar till lärjungar sådana människor som för att kunna hjälpa andra önska utvecklas snabbare än släktet i övrigt och som äro villiga att för detta ändamål försaka allt.

DEN FULLKOMLIGA MÄNNISKAN: HENNES PLATS I UTVECKLINGEN

Till ledning för dem, som ej känna till den teosofiska uppfattningen av evolutionen, är det kanske nödvändigt att tillägga, att när vi säga en "fullkomlig människa", mena vi därmed betydligt mera, än vad man vanligen innefattar i uttrycket. Vi mena ett medvetande, som har förmåga att utan avbrott vara i verksamhet inom de fem stora sfärer, i vilka evolutionen framskrider, d.v.s. den fysiska, den mellanliggande och den himmelska världen, med vilka alla människor redan nu äga gemenskap, och dessutom i de två högre himlarna — Paulus talar, som vi kanske erinra oss, om den "tredje himlen" — i vilka den vanliga mänskligheten ännu ej kan inträda. En Mästares medvetande är verksamt i alla dessa världar och omsluter dem alla, och Hans förfinade och förändrigade kroppar kunna utan hinder röra sig i dem, så att Han när som helst kan vara närvarande och i verksamhet i vilken del av dem Han behagar.

Mästarna ha nått 5:e graden inom det stora Broderskapet, vars medlemmar alla hunnit före den vanliga utvecklingen. De fyra lägre graderna bestå av initierade lärjungar, vilka leva och verka — vanligen okända — i den vanliga världen, och utföra det arbete, deras överordnade anförtro dem. Vid vissa tider i mänsklighetens historia, vid allvarliga kriser, då ett slag av civilisation håller på att övergå i ett annat, framträda i den yttre världen medlemmar av den Ockulta Hierarkien, Mästare och även högre Väsen. I vanliga fall vistas De, ehuru De äro inkarnerade, långt borta från det mänskliga livets larm, på avlägsna och avskilda platser, där de kunna utföra det hjälpande arbete, som skulle vara omöjligt att åstadkomma i den omgivning, i vilken människor vanligen leva.

MÄSTAREN JESUS

Jesus var under de första trettio åren av Sitt liv — före dopet — den renaste och heligaste bland lärjungar. Vid dopet sänkte sig "Guds ande" över Honom och förblev alltsedan i Honom och Hans fysiska kropp helgades från den stunden till ett tempel för den inkarnerade Kristus. Sedermera uppnådde Han Mästarestadiet och blev Herre och Mästare för den kyrka Kristus grundat. Det är betydelsefullt att i kyrkans bekännelse lägges tonvikt på det faktum, att den

mänskliga kroppen verkligen allt fortfarande bibehålles: — "*med vilken* han uppsteg till himmelen". Under alla de svåra tider de kristna haft att genomleva, har Mästaren Jesus varit Sin kyrkas beskyddare och herde. Han har århundrade efter århundrade lett den, upplyst, lärt och renat den, och utgjuter fortfarande den ström av mystik, som vattnar kristendomens trädgård och gör, att sköna blommor fortfarande spira upp däri. Iklädd en syrisk kropp, inväntar Han nu den stund, då Han på nytt skall framträda öppet bland människor.

MÄSTAREN HILARION

Hilarion var en gång den Jamblichus, som tillhörde den nyplatoniska skolan. Det är Han, som givit oss "Ljus på Vägen" genom M.C. och "Tystnadens Röst" genom H.P. Blavatsky, och Han framträder i dessa båda böcker som en den underbaraste ordkonstnär och prosadiktare. Även Han arbetar för den nya tid, som stundar, och kommer att spela en roll, då ridån går upp för första akten i ett nytt tidsskede.

MÄSTARNA M. OCH K.H.

De Mästare, som i Mr. Sinnetts bok "The Occult World" kallas M. och K.H., äro stiftarna av Teosofiska Samfundet. De begagnade sig vid dess grundläggande av överste H.S. Olcott och H.P. Blavatsky, vilka båda voro lärjungar till M. De gåvo även Mr. Sinnett materialet till hans berömda böcker, den redan nämnda och "Esoteric Buddhism", vilka spritt teosofiens ljus till tusentals västerlänningar. H.P. Blavatsky har berättat, att hon träffade Mästaren M. vid Serpentindammen i Hyde Park i London 1851.

MÄSTAREN RAKOCZI M. FL.

Den sista ättlingen av det kungliga huset Rakoczi omtalas i 1700-talets historia som greven av S. Germain. Han var Bacon på 1600-talet, munken Robertus på 1500-talet, Hunyadi janos på 1400-talet och Christian Rosencreutz på 1300-talet, för att endast nämna några av Hans olika inkarnationer. Under alla dessa mödosamma liv var Han lärjunge och har nu förvärvat Mästarskap. I "The Occult World" kallas han den "Ungerske Adepten" och åtskilliga av oss känna honom i hans nuvarande ungerska kropp.

Vidare finns det "Venetianaren" och "Serapis", som under en tid undervisade överste Olcott, och "Den gamle Mannen i Tiruvallur", som H.P. Blavatsky uttrycker sig. Subba Rao och C.W. Leadbeater voro och hälsade på honom i Nilgiri, där Han bor på en undangömd plats omkring 80 mil från Adyar. Där lever Han i avskildhet och iakttar växlingarna i världen och forskar ivrigt i de förborgade vetenskaper, vars yttre höljen vi känna under namn av astronomi och kemi.

Dessa äro några bland Mästarna, som äro mer eller mindre kända offentligt och som komma att bli mer kända av världen, innan det nuvarande århundradet förrunnit.

VAR BOR DE?

De bo i olika länder, spridda över hela världen. Mästaren Jesus bor vanligen i bergstrakterna vid Libanon, och Mästaren Hilarion, som har en kretensisk kropp, bor i Egypten. Mästarna M. och K.H. bo i Tibet nära Shigatse och begagna båda hinduiska kroppar. Mästaren Rakoczi

bor i Ungern, men reser mycket. Jag känner inte till, var "Venetianaren" och Mästaren "Serapis" bo. Den fysiska kroppens boningsplatser spela så liten roll, när den högre kroppen när som helst kan frigöra sig från den lägre och med tankens snabbhet föra sin ägare vart han vill. "Rummet" förlorar sin vanliga betydelse för dem, som äro hemma överallt i rymden, som komma och gå efter behag. Och fastän man vet, att det finns vissa orter, där de fysiska kropparna vanligen vistas, så äro dessa kroppar i så hög grad jämförliga med en klädnad, som när som helst utan vidare kan läggas av, att "rumsfrågan" till stor del mister sitt intresse.

DERAS ARBETE

De hjälpa på oräkneliga sätt mänskligheten i dess utveckling. Från det högsta planet sända De ned ljus och liv över världen, och detta kan mottagas och tillgodogöras, alldeles som solljuset, av alla människor, vilka äro känsliga för krafter av detta slag. Liksom den fysiska världen existerar genom Guds liv, representerat av solen, så lever den andliga världen tack vare samma liv, representerat av den Ockulta Hierarkien. På planet under äro en del Mästare särskilt verksamma på religionens område och begagna de olika religionerna som reservoarer, i vilka De ingjuta sin andliga energi, vilken sedan kommer de trogna anhängarna av varje religion till godo genom de särskilda "nådemedel", som finnas.

På nästa plan utföres det stora intellektuella arbetet därigenom, att Mästarna utsända tankeformer av ofantlig intellektuell styrka, som kunna uppfångas av snillena i världen, omsättas av dem och sedan ges ut till den stora allmänheten. På detta plan utsända De också sina önskningar till Sina lärjungar och meddela dem de uppgifter, åt vilka de skola ägna sig. Vidare följer arbetet i den lägre mentala världen, där de tankeformer alstras, som inverka på det konkreta förståndet och leda det längs nyttiga verksamhetslinjer på detta plan. De, som leva i himlavärlden, få också sin undervisning här. I den mellanliggande världen försiggår även en omfattande verksamhet. De s.k. döda hjälpas, undervisningen av yngre lärjungar övervakas, och hjälp utsändes till behövande i otaliga fall. I den fysiska världen följa Mästarna händelsernas gång och hämma och neutralisera, så långt lagen det medger, onda strömningar. De vaka över den ständiga jämvikten mellan de krafter, som arbeta för och emot utvecklingen, förstärka de goda och försvaga de onda. De arbeta också i förening med de olika nationernas änglar, leda de andliga krafterna, liksom de förra leda de materiella, och välja och förkasta medspelarna i det stora Världsdramat, utöva inflytande på människors rådslag och ge, då så behövs, impulser i rätt riktning.

Detta är endast några få exempel på de olika slag av verksamhet, som på olika plan utövas av mänsklighetens Vårdare, något av det arbete, som vi med vår begränsade uppfattning kunna förstå. De stå som en skyddande vaktmur runt mänskligheten, och inom denna kan vår utveckling försiggå ostörd av de väldiga kosmiska krafter, som driva sitt spel kring vår planet. Tid efter annan framträder någon av Dem bland människorna som en stor religionslärare för att fortsätta med arbetet på att göra de Eviga Sanningarna kända i en ny form, en form som lämpar sig för en ny ras eller en ny civilisation. De största religionsförkunnarna i världen tillhöra alla den Ockulta Hierarkien, och så länge en religion lever kvar, är alltid en Mästare dess överhuvud, och har till Sin speciella uppgift att vaka över den.

VÄRLDSLÄRAREN

Under detta århundrade kommer en av de stora kriserna i mänsklighetens historia att inträffa, och detta blir inledningen till en ny civilisation. Han, som österlänningarna kalla "Visdom — Sanning", Världsläraren, och som man i västerlandet benämner Kristus, skall inom kort i fysisk kropp återvända till jorden och än en gång dväljas mitt ibland människorna. Flera av Mästarna komma att följa Honom för att underlätta arbetet och sprida Hans budskap i alla land. Den fart, med vilken händelserna jaga varandra, de outhärdliga svårigheter, som betunga folken, hotande krig, förbistringen vad politiska, sociala och religiösa åsikter beträffar, allt detta och mycket mer är tecken på att en annan tid stundar, att det gamla håller på att försvinna, att något nytt håller på att födas. Det kommer i sanning att vara en helt ny värld, som våra dagars barn få skåda vid mogna år. Ty åter ljuder rösten från fordom: "Se, jag skapar en ny himmel och en ny jord. Se, jag gör allting nytt".

SVENSKA TEOSOFISKA BOKFÖRLAGET

EXPEDITION: TEOSOFISKA CENTRALBYRÅN.

Östermalmsgatan 75, Stockholm. Riks 27 00.

(Öppen: Vardagar kl. 1-3 e.m. samt vid varje föreläsning. Bokförsäljning, upplysningar om T.S., lånbibliotek.)

Böcker, Teosofisk Tidskrift rekvireras från Centralbyrån att sändas per postförskott.

- ANNIE BESANT:* LIVETS GÅTA. Illustr. Kr. 2: 50.
TEOSOFI. Kr. 2: 50.
SEX POPULÄRA FÖRELÄSNINGAR I TEOSOFI. Pr
st. 0: 50, serien Kr. 3:-
KARMA. Kr. 2: 50.
KRISTENDOMENS INRE LÄRA, Kr. 3: 50.
TIDER SOM STUNDA. Kr. 2: 50.
- C.W. LEADBEATER:* TEOSOFI. Kr. 3:-
ANDRA SIDAN DÖDEN. Kr. 8:-
DEN KRISTNA TROSBEKÄNNELSEN. Kr. 2:-
LIVET EFTER DÖDEN. Kr. 2: 50.
- C. JINARAPIDASA:* KRISTUS OCH BUDDHA.
Indiska berättelser, i skinnband kr. 3:—.
- KRISINAMURTI:* VID MÄSTARENS FÖTTER. Kr: 1.
UPPFOSTRAN. Kr. 1: 75.

På främmande förlag:

- FIELDING HALL:* ETT FOLKS SJÄL. Kr. 6:75.
EDWIN ARNOLD: ASIENS LJUS. Kr. 3:—.
LILLY HEBER: DET DAGAS. Kr. 5: 50.
BHAGAVADGITA. Kr. 2: 75. Runo Runeberg. (Övers.)

NYHETER

På Svenska Teosofiska Bokförlaget ha utgivits i svensk översättning följande arbeten av

ANNIE BESANT:

TEOSOFIEN OCH DEN NYA PSYKOLOGIEN

Kr. 3: 50.

Några klarläggande synpunkter på de psykiska fenomenen.

MÄSTARNA

Kr. 1: 75.

Behandlar människan och fullkomlighetsproblemet.

BRODERSKIAP - EN KRIGETS LÄXA

Kr. 1:—.

Ett inlägg i den sociala frågan.

UPPFOSTRAN

Kr. 1: 75.

De modernaste synpunkterna på uppfostringsproblemen.

Litteraturförteckning, broschyrer och program erhållas gratis och franco från Teosofiska Centralbyrån.

TEOSOFISK TIDSKRIFT

10 HÄFTEN PR ÅR KR. 7: 50

REDAKTÖR:

FRU INGEBORG SCHÖNMEYR

KUNGS HOLMS HAMNPLAN N:r 3.

TEOSOFISKA SAMFUNDETS UPPGIFTER ÄRO:

1. Att bilda en kärna av mänsklighetens allmänna broderskap, utan anseende till ras, trosbekännelse, kön, samhällsställning eller färg.
2. Att uppmuntra jämförande studier i religion, filosofi och vetenskap.
3. Att studera okända naturlagar och människans dolda krafter.

INTRÄDE I SAMFUNDET:

Anmälan göres till Teosofiska Centralbyrån, Östermalmsgatan 75, Stockholm. Årsavgift till samfundet 12 kr. Medlemmar erhålla tidskriften gratis.

Av Samfundets medlemmar fordras endast, att de söka förverkliga mänsklighetens allmänna broderskap. De studier som bedrivs inom Samfundet äro ämnade att hjälpa medlemmarna härtill.

Samfundet har inga dogmer och fordrar ingen trosbekännelse. Det är ej någon sekt utan räknar bland sina medlemmar anhängare av alla religioner och livsåskådningar. Dess medlemmar hava full frihet att på det sätt, som bäst passar dem, söka sanningen. Det vill lära sina medlemmar tolerans och förståelse för olika tänkande.

Samfundet förkunnar icke någon viss religion. Det söker ej draga någon människa från hennes egen religion utan uppmanar och hjälper henne att fördjupa den.

Teosofi är sammanfattningen av de sanningar, som ligga bakom alla religioner. Den vill göra sina läror till föremål för vetande icke för blind tro. Den ger livet mening och visar hur kärlek och rättvisa leda utvecklingen. Dess filosofi lär oss att leva livet på ett intelligent sätt. Det centrala i teosofien är läroarna om *reinkarnationen* och *karma*.

Reinkarnationen är den lag, som bjuder människan att ikläda sig kroppslig gestalt, icke en utan många gånger. Varje jordeliv är en "dag i skolan" ämnad att låta henne växa i kunskap, kraft och kärlek. Döden innebär bortläggandet av den fysiska kroppen varefter människan fortlever i en högre värld. De erfarenheter en människa genomgår i ett jordeliv förvandlas till anlag och bilda grunden för hennes utveckling i kommande liv.

Karma är lagen om orsak och verkan. Den är universell och verkar lika väl i tankens och känslans som i den fysiska världen. Den ligger till grund för den etiska förkunnelsen: "I skörden vad I sått".

Teosofisk Litteratur

rekvireras från

SVENSKA TEOSOFISKA BOKFÖRLAGET
ÖSTERMALMSGATAN 75, STOCKHOLM

Bland övriga å förlaget utgivna arbeten av Annie Besant märkas:

TEOSOFI

Kr. 2: 50.

SEX POPULÄRA FÖRELÄSNINGAR

Pr st. kr. 0: 50, ser. kr. 3: -.

LIVETS GÅTA

Kr. 2: 50

Korta framställningar av teosofien,

BRODERSKAP - EN KRIGETS LÄXA

Kr. 1: —.

Några sociala synpunkter.

MÄSTARNA

Kr. 1:75.

Behandlar ämnet om mänsklig fullkomning.

TEOSOFIEN OCH DEN NYA PSYKOLOGIEN

Kr. 3: 50.

Ett klarläggande av de psykiska fenomenens upprinnelse och betydelse.

Pris 1: 75.